

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: **DEM. I. DOBRESCU**
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE:

TR. ALEXANDRESCU
Avocat, Direct. Contenc. B-ocl
G-le a Țării Românești

ALEX. CERBAN
Profesor la Facultatea
de Drept, București

IOSEF G. COHEN
Avocat
membru Cons. legislativ

GR. CONDURATU
Fost Consilier la C. de Apel
București, Avocat

RÉNÉ DEMOGUE
Profesor la Facultatea
de Drept din Paris

V. DONGOROZ
Dr. în Drept din Buc.
Avocat

ALFRED JUVARA
Dr. în Drept din Paris
Avocat

D. NEGULESCU
Profesor la Facultatea
de Drept, București

I. GR. PERIȚEANU
Avocat

C. SIPSOM
Profesor la Facultatea
de Drept, București

C. STOIANOVICI
Dr. în Drept din Paris
Avocat

GR. TRANCU-IAȘI
Fost Ministru al Muncii
Avocat

Dr. ȘTEFAN LADAY
fost magistrat,
jurisconsult în Cluj

P. VASILESCU
Dr. în Drept din Paris
Avocat

AL. VELESCU
Dr. în Drept din Buc.
Avocat

ALBERT WAHL
Profesor la Facultatea
de Drept din Paris

Secretar de Redacție: **E. C. DECUSARA**, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membrii corespondenți pentru Paris: **EDOUARD LÉVY** și **SILVIU KRAINIC**, D-ri în Drept, Avocați, Paris

A B O N A M E N T U L

Un an p.B-ci, Case Com. și Autorit. 1000 lei
" Avocați 800 "
" Magistrați 500 "
6 luni prețul de sus pe jumătate

A P A R E O D A T Ț A P E S Ț Ă M Ț A N Ț A

In lunile Iulie și August
apare odată la 2 săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București Strada Artel No. 5
Lângă Palatul Justiției
T E L E F O N 13/29

Anunțăm cititorilor noștri că noul sediu al Soc. Curierul Judiciar, Tipografia și Redacția și Ad-ția revistelor: Curierul Judiciar, Jurisprudența Generală și Biblioteca Marelor Proceese este în Strada Artel 5, la spatele Palatului de Justiție unde s'a deschis și o librărie specială numai pentru cărți de drept române și streine.

S U M A R

— Câteva considerațiuni privitoare la legea pentru înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire din 11 Martie 1925. O controversă ce trebuie înlăturată, de d-l N. I. Stănescu;

— Procura dată avocatului după art. 36 din legea avocaților, în raport cu legea timbrului, de d-l avocat F. Frumosu;

— Părți alese din Dreptul privat ungar de d-l Dr. George Plopu, Recenzie de d-l I. L.

JURISPRUDENȚA:

— Curtea de Casație s. II: *Andrei Lobuneț dat judecăței penale că pe nedrept și-ar fi însușit un purcel.* (Dacă faptul constituie delictul de abuz de încredere sau cel de furt? Legea poliției rurale. Reg. de competență), cu o Notă de d-l avocat V. Dongoroz;

— Idem s. III: *Arhitect Zamfir Mihăilescu cu Primăria Orașului Ploiești* (Dacă un funcționar public, numit în funcțiune pe baza și în condițiunile legilor organice administrative, în urmă încheierii unui contract pe termen limitat care expiră, poate fi înlocuit la expirarea termenului? Dacă un asemenea contract este operant și are vre-o valoare legală în ce privește încetarea funcțiunii? Art. 5 C. civil);

— Trib. Ilfov s. I civ. cor.: *Constanța Stavri Diaconescu cu Maria Căpitan Rădulescu* (Instanța competentă să judece cererea de sechestrul judiciar. Art. 61 Pr. civ. Art. 6 al. ult. l. org. jud. și art. 11 al. penult. d-in reg. p. org. serv. interior al Trib.);

— Idem, Idem (Sechestrul judiciar, cerere de trimitere în posesie. Acțiune în anularea unei hotărâri de adopțiune. Dacă poate servi ca bază la admiterea unei acțiuni de sechestrul judiciar? Art. 1632, 315, 653 și 889 c. civ. Art. 615 pr. civil);

— Trib. Prahova s. III: *Soc. an. Spic cu soc. an. Ferolit.* (Brevet de invențiune. Condițiuni pentru valabilitate. Obiectul brevetei aparține de domeniu public. Cerere de sechestrul. Inadmisibilitate);

— Judecătoria Ocol Herța-Dorohoi: *Ilie Ion Robu dat judecăței pentru furtul unui stup cu albine* (Când autorul unui furt, fiind observat lăsa obiectul din mână și fuge, dar altul care îl ia, ascunzându-l și însușindu-și-l, bănuindu-și proveniența, comite o tănuire?), cu o Notă de d-l consilier Corneliu Botez.

CÂTE-VA CONSIDERAȚIUNI

privitoare la legea pentru înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire din 11 Mart. 1925 și a regulamentului din 15 Aprilie 1925

0 Controversă ce trebuie înlăturată

Legea promulgată în ziua de 11 Martie 1925 privitoare la înstreinarea loturilor dobândite prin improprietărire a creat mai dificultăți acelor care sunt chemați să o aplice, și fiind că se referă la confectionarea actelor de vânzare, cari au loc zilnic, greutatea rezolvării chestiunilor cuprinse într'însa s'a produs imediat, căci Justiția a trebuit să se pronunțe de îndată ce ea a apărut.

Ei de observat un lucru, că această lege s'a strecurat în Parlament fără să fie discutată, constituind o surpriză chiar pentru mulți parlamentari avocați, cari au luat cunoștință de dânsa cu mult mai târziu decât ceilalți confracți. Rezultatul este acesta că s'au făcut foarte multe acte cari sunt nule de drept conform art. 3 al. III din Lege. Imediat ce s'a aflat că o astfel de lege a părut, s'a suspendat primirea tuturor actelor de notariat, de oarece primul articol din lege a părut tuturor foarte confuz, din cauza redacțiunii lui, care, în primul rând, în mod generic, fără a face distincțiuni, spune că pământul dobândit de săteni, în întreaga țară, pe baza tuturor legilor de improprietărire, nu poate fi vândut sau cumpărat decât sub rezerva exercitării dreptului de preemțiune al Statului și cu respectarea prevederilor legii, lăsând impresia că toate pământurile rurale, prin orice mod vor fi dobândite ele, nu pot fi înstreinate decât cu condițiunile arătate în lege. Și în al doilea rând, fiind că la sfârșitul ei mai figurează un articol care adăoga un Regulament de Administrație va desvolta și preciza a. mănuntele de aplicare a acestei legi. Așteptarea a fost de lungă durată, fiindcă Regulamentul a apărut peste o lună de zile dela promulgarea legii.

Înainte de a lua ființă Regulamentul referitor la aplicarea legii s'au emis două păreri. Una care susține că intențiunea legiuitorului a fost ca

să oprească vânzarea de bună voe a pământurilor sătenilor direct împroprietăriți de Stat după legile arătate la art. 1 și alta, care a căutat să se impună, părând mai juridică celor mai mulți, fiind adoptată de multe instanțe judecătorești, susținând că textul așa cum este redactat nu suferă nici un fel de discuțiune, întrucât în mod categoric oprește orice vânzare privitoare la pământurile rurale, fiindcă art. 1 vorbește de sătenii cari au dobândit terenuri după toate legile agrare. Toți credeau că Regulamentul pe care-l așteptau să apară va limpezi această cestiune.

În ce privește autorizațiunea de a vinde și cumpăra, după Lege trebuia dată de Casa Centrală, în termen de 2 luni, ceea ce a avut drept urmare că mulți săteni s'au lipsit să mai cumpere, neavând siguranța că convenția care lua ființă între vânzător și cumpărător va fi executată, deoarece Casa Centrală putea să și exercite dreptul de preemțiune, și apoi termenul în care trebuia să se pronunțe era prea mare, căci în adevăr, câte evenimente nu se pot întâmpla în timp de 60 zile! Din acest punct de vedere regulamentul prezintă ofertanților o ușurință, căci Casa Centrală conferă Consilierului Agricol drepturile pe cari dânsa le avea prin lege, așa încât acum în urma acestei modificări sătenii mai pot sta de vorbă, tratând condițiunile actului pe care voesc să-l facă, căci prin bună voința Consilierului Agricol și sânguința personalului se va da mai degrabă autorizațiunea de care au nevoie, înlăturându-se astfel marele inconvenient al legii care s'ar fi prezentat moștenitorilor vânzătorului sau cumpărătorului, în cazul când vre-unul din ei ar fi decedat, mai înainte ca să se dea autentificarea legală convențiunii care luase ființă de la început între părțile contractante, cari se înțeleseseră asupra obiectului și prețului, lipsind numai instrumentul probei. Privind cestiunea astfel, regulamentul prezintă o parte bună de oarece a contribuit la evitarea multor conflicte de drept cari ar fi putut lua naștere din cauza întârzierii autorizațiunii, despre care vorbește Legea.

Discuțiunea care se face acum e următoarea: Controversa la care a dat naștere art. 1 din Lege este curmată cu lămurirea pe care ni-o dă Regulamentul? Mulți spun că confuzia este și mai mare, căci în loc să se lămurească dispozițiunile cuprinse în lege, s'a dat naștere la comentarii, care produc nesiguranța transacțiunilor zilnice și perturbări, cari trebuiesc înlăturate, căci după ce în art. 1 repetă dispozițiunile prevăzute în art. 1 din Lege, că pământurile dobândite de săteni în întreaga țară pe baza legilor de reformă agrară nu pot fi vândute decât sub rezerva exercitării dreptului de preemțiune al Statului și cu condiția ca cumpărătorul să fie muncitor de pământ, în aliniatele care urmează aduce excepții. Una din aceste excepții este prevăzută de al. 2 al art. 1 din Regulament, care spune că înstreinarea pământurilor pe care sătenii și autorii lor l-au dobândit, prin orice alt mod decât acela prevăzut în aliniatul precedent Statul nu poate exercita dreptul de preemțiune. În adevăr acest aliniat pare că produce nedumerirea, căci întrucât vorbește de pământul dobândit de săteni sau autorii lor, în alt mod decât prin împroprietărire, s'ar deduce de aici că aceste dispozițiuni din Regulament s'ar referi la pământurile numite Ohavnice sau Moșnenești, asupra cărora nu se exercită dreptul de preemțiune și cari se pot vinde fără aceste condițiuni. Care este însă justa interpretare ce se poate da tex-

telor din noua Lege și Regulament. Răspunsul nu poate fi altul decât acesta: Loturile dobândite de săteni direct dela Stat, în baza tuturor legilor de împroprietărire cu excepția loturilor dobândite pe baza unei legi nu pot fi vândute decât sub rezerva exercitării dreptului de preemțiune din partea Casei Centrale, celelalte pământuri, deși rurale, dar dobândite prin alte moduri decât prin directă împroprietărire se pot vinde muncitorului de pământ, fără ca Statul să și mai exercite prin organele sale dreptul de preemțiune. Ajungem la această concluziune, având în sprijinul acestei păreri următoarele argumente:

I. Principii generale de drept. În adevăr art. 644 din c. civ. arată diferitele moduri prin care se dobândește proprietatea când zice: „Proprietatea bunurilor se dobândește și se transmite prin succesiune, prin „legate, prin convențiune și prin tradițiune“. Acum mai putem adăoga la finele acestui articol că proprietatea se mai poate dobândi și prin lege, și dacă acest mod de a dobândi proprietatea nu figurează în articolul amintit este că legile agrare, în baza cărora s'a dat pământ sătenilor, au apărut după confecționarea codului civil. Plecând dela acest principiu și aplicându-l speței pe care o prezintă, referindu-mă la cuprinsul art. 1 din Lege și Regulament rămânem cu convingerea, că în aliniatul prim art. 1 Reg. și art. 1 din Lege, legiuitorul nu s'a gândit decât la sătenii cari au dobândit pământul în baza legilor agrare, înțelegând prin aceasta pe aceia cari au drept *tillu* sau *mod* de dobândire al pământului pe care-l dețin *Legea*, iar nu și la ceilalți săteni cari l-au dobândit altfel, după cum spune art. 644 c. civ. succesiune, legat, convențiune. Despre această din urmă categorie de săteni se ocupă aliniatul 2 din art. 1 din Regulament, care îngăduie vânzarea pământurilor rurale dobândite așa cum textul arată.

Părerea acelor cari susțin că acest aliniat din regulament se referă la vânzarea pământurilor moșnenești, iar nu a celor rurale, întemeiată — cred dânsii — pe redacțiunea clară a textului căci vorbește de săteni și de autorii lor și de pământul dobândit de ei în alt mod decât se arată la aliniatul prim art. 1, care singur ar trata despre pământurile rurale, este foarte greșită și cred că nu poate fi împărtășită de nimeni, argumentația fiind foarte slabă, neavând nici o rațiune să existe și iată de ce, acesta fiind un alt argument pe care-l aducem în sprijinul părerei noastre.

II. Legea pe care o discutăm este privitoare la înstreinarea *loturilor dobândite prin împroprietărire*, așa este titlul ei, și dacă este vorba de lot și de împroprietărire, legiuitorul când și-a propus să îngăduie vânzarea unor astfel de pământuri, dobândite în acest *mod*, pentru diferitele considerațiuni pe cari le-a avut în vedere, nu s'a gândit să cotească eu, un moment măcar, la situațiunea pe care trebuie să o aibă celelalte pământuri, cari au cu totul altă obârșie, căci s'ar fi îndepărtat cu mult de titlul legii și de la scopul pe care l-a avut în vedere, atunci când a făcut-o. Pământul Moșnenesc sau Ohavnic nu este rural, și deci nu i se putea schimba proveniența, ori câtă sânguință ar depune un legiuitor, ceea ce, de sigur, nici n'a stat în intențiunea sa, să se gândească măcar la ceea ce unii interpreți îi atribue, căci încă odată, legea fiind rurală nu poate trata decât vânzarea pământurilor rurale.

III. Apoi dacă ar fi vorba în aliniatul 2 art. 1 din regulament de astfel de pământuri, cum tot în acest

articol al. III se spune că cumpărătorul să fie cetăţean român, *muncitor de pământ*, ajungem la concluzia că în Ţara Românească nimeni nu poate cumpăra pământ decât numai săteanul chiar din acela cumpărat de el din moşia rămasă proprietarului după expropriere, el care a fost destul de favorizat în urma marilor prefaceri sociale. Rezultatul ar fi că un orăşan altul decât muncitorul de pământ nu poate cumpăra nici un fel de pământ la ţară, chiar dacă nu este rural. Este sigur că legiuitorul nu s'a gândit să creeze prin această lege o aşa de mare ilegalitate!

IV. Prin aliniatul IV art. 1 din Regulament se îngăduie vânzarea de bună voe către orice *cetăţean român* a suprafeţelor dobândite pe baza legilor de reformă agrară sau sub orice altă formă ca locuri de casă şi embaticuri, precum şi a terenurilor situate înăuntrul vetrelor de sat, fără să fie muncitor de pământ, şi dacă un orăşan, să zicem că e un negustor poate să cumpere un astfel de pământ care este rural, cum ar putea fi oprit acesta ca să cumpere pământ ohavnic, sau din acela cumpărat de sătean de la proprietar din moşia rămasă lui după expropriere!

V. Când este vorba de a interpreta o lege trebuie totdeauna aflată intenţiunea aceluia care a legiferat-o, în speţă, confruntând textele din Regulament cu Legea găsim în art. 2, alin. prim din regulament consfinţirea celor susţinute de noi, căci acest text spune: „Orice sătean proprietar al unui pământ dobândit în chipul arătat la art. 1 al. prim, dacă voeşte să-l înstreineze unei persoane anumite, atât proprietarul cât şi cumpărătorul sunt datori să se adreseze Consilieratului Agricol Judeţean...” (art. II din lege), deci un alt argument pentru menţinerea părerii pe care o susţin. Nu poate fi vorba de pământuri ohavnice, căci dacă am da această interpretare ne-am îndepărta mult de spiritul legii şi de modul redactării ei, căci aliniatul 2 art. 1 vorbeşte de *alte moduri* de dobândire a proprietăţii rurale decât cum se arată la art. 1 al. prim, iar nu de *altfel de pământuri*, cum în mod eronat cred unii şi alt mod de dobândire este după cum am arătat: convenţiunea, succesiunea, etc.

VI. Regulamentul Legii în art. 3 no. 2, vorbind de loturile stăpânite de săteni după ultima lege de reformă agrară, explică că nu se poate vinde mai puţin de 2 hectare la şes şi un hectar la munte şi deal (art. 2 din lege), deci constituie o excepţie faţă de celelalte loturi dobândite pe baza celorlalte legi agrare. Tot acest text adaogă că atunci când un sătean posedă mai multe terenuri distincte unul de altul, în suprafeţe mai mici de 2 hectare la şes şi 1 hectar la munte sau deal, dobândite fie prin *improprietărire* pentru complectarea lotului tip fixat pe baza legii pentru reforma agrară, fie *în orice alt mod* el le poate vinde pe fiecare în parte, aşa cum se găsesc, fără însă a le mai putea diviza prin vânzare.

Aceste vânzări spune regulamentul mai la vale nu se pot face decât după 5 ani dela data la care deţinătorii au obţinut titlul definitiv (art. 2 din lege). Examinând în deaproape dispoziţiunile expuse mai sus, rezultă după lămurirea pe care ni-o dă regulamentul, că legiuitorul văzând fărâmiţarea la care a ajuns pământurile dobândite pe baza legilor rurale anterioare, a interzis sătenilor *improprietări* prin noua lege să vândă cât vor dânsii ci numai o anumită întindere. Această dispoziţie o menţine şi pentru săteanul care a dobândit pământul,

în orice alt mod, decât legea, de unde rezultă că şi succesorii sătenilor cari au dobândit lotul după ultima lege, după trecerea celor 5 ani, nu vor putea înstreina pământurile lor decât sub rezerva exercitărei dreptului de preemţiune din partea Statului şi îndeplinirea din partea cumpărătorului a condiţiunilor prevăzute la art. 3 din Regulament şi din lege.

Aşa încât dacă legiuitorul ar fi vrut să oprească vânzarea fără autorizaţiunea, a oricărui pământ rural dobândit prin orice mod, ar fi spus la art. 1 din lege: Pământul dobândit de săteni sau autorii lor după toate legile agrare nu poate fi vândut decât cu condiţiunile prevăzute în lege, sau dacă ar fi întrebuintat redacţiunea prevăzută în regulament art. 3 nr. 2 unde vorbeşte de pământul dobândit fie prin *improprietărire*, fie prin orice alt mod, care se referă la loturile noi, atunci orice discuţiune ar fi fost inutilă.

Interpretând legea şi regulamentul aşa cum am arătat mai sus, rezolvăm chestiunea supusă discuţiunei în sensul că orice controversă trebuie înlăturată, aşa încât, socotesc eu, dacă am lot dobândit în baza legilor de *improprietărire*, — excluzând loturile date pe baza noiei legi de reformă agrară, cari sunt supuse restricţiunilor prevăzute în lege şi regulament, — acesta fiind modul sau titlul meu de dobândire al proprietăţii, nu-l pot vinde decât sub rezerva exercitării dreptului de preemţiune din partea Statului; am pământ rural dobândit prin moştenire, cumpărat, prin donaţiune, testament, etc. îl pot vinde, cu condiţia numai ca cumpărătorul să fie un muncitor de pământ şi să nu aibă mai mult de 25 hectare, fără însă ca statul să-şi poată exercita dreptul de preemţiune. Aceasta este cred adevărata interpretare care se poate da legii şi regulamentului privitoare la înstreinarea loturilor dobândite prin *improprietărire*.

N. I. STANESCU

Avocat

R.-Sărat

PROCURA DATĂ AVOCATULUI

după articolul 36 din legea avocaţilor în raport cu legea timbrului

După art. 36 din noua lege a avocaţilor, „*procura dată avocatului, chiar sub semnătura privată şi certificată de el, îi acordă dreptul de a lua orice măsuri cu caracter judiciar sau procedural, chiar dacă nu se indică în mod special toate drepturile de mai sus.*”

Pentru cei neştiutori de carte, avocatul va putea face chiar şi fără procură scrisă, orice acte de procedură care le-ar putea fi folositoare.”

Chestiunea care interesează într'un mod deosebit, — fiindcă părerile instanţelor noastre judecătoreşti sunt împărţite, iar în practică se pot pierde multe drepturi din cauza diverselor interpretări, — este de a se şti: dacă o asemenea procură trebuie să fie timbrată sau nu, atât ca act în sine, cât şi certificarea făcută de avocat; cu ale cuvinte, dacă prin acest drept acordat avocatului, legiuitorul a înţeles să deroage sau nu, dela dispoziţiunile legii timbrului, în ceea ce priveşte timbrarea unor asemenea acte.

Art. 18 din legea timbrului zice: „Sunt supuse

la taxa timbrului de 2 lei cola, următoarele acte :
a) § 24 : „Procurile sau mandatele nesalariate de orice fel, când sunt supuse spre autentificare Judecătorilor de Ocoale sau spre legalizare autorităților administrative“; iar b) § 15 : „Orice act pentru care se va cere legalizarea dela o autoritate publică, administrativă sau judecătorească de ocol, fie a semnăturii, fie a datei, fie a certificării pentru conformitate, deosebit de taxa ce urmează a se mai percepe pentru actul în sine“.

Deci, după legea timbrului, procurile trebuie să fie timbrate cu 4 lei adică 2 lei pentru actul în sine, care se va anula conf. art. 7 din lege și alți 2 lei pentru autentificare, legalizare sau certificare, însă numai atunci când ele vor fi supuse pentru aceasta, Judecătorilor sau autorităților administrative. Așa că, ori de câte ori o procură nu se înfățișează unor asemenea autorități pentru legalizare, etc., ea ar urma să fie scutită de orice taxe de timbru; — aceasta pentru simplul motiv că legea timbrului nu prevede acest caz.

Dar pentru a rezolva complet această chestiune, trebuie să examinăm caracterul pe care-l are certificarea dată de avocat, căci dacă această certificare are caracterul și valoarea unei legalizări de semnătură, procura trebuie timbrată, iar dacă nu are acest caracter, atunci procura nu trebuie timbrată.

Intr'adevăr după legea autentificării actelor, actele făcute în scris cu titlu grațios, — între care se numără și procura, — sunt de 3 feluri: a) unele care rămân pur și simplu acte sub semnătură privată — b) altele care sunt sub semnătură privată însă subscrierea sau data are trebuință să fie încredințată de un ofițer public și atunci acele acte poartă titlul de acte sub semnătură privată legalizate, și c) altele care nu pot fi făcute sub semnătură privată și pentru existența lor se cere în mod esențial să fie investite cu autenticiate judecătorească. (Vezi Desb. Parlam. din 15 Mai 1886 pag. 1552 și urm.), iar printre autoritățile competente a legaliza asemenea acte, sunt și Poliția și Comisarii de Poliție, cărora, — în scopul de a se da tranzacțiilor zilnice toate înlesnirile posibile, — li s'a lărgit în mod considerabil competența de legalizare.

În ceea ce privește procura dată avocatului, după art. 36 din legea respectivă, este și ea un act sub semnătură privată, a cărei semnătură este încredințată sau certificată, nu de un ofițer public, ci de un avocat, iar acest drept acordat avocatului, îi este dat ca și polițaiilor, tot din motive de înlesnire pentru împriuinți. (Vezi răsp. Ministr. de Justiție la discuția art. 36 din lege).

Așa că, dacă intenția legiuitorului atât la 1886 cât și la 1923, a fost de face toate înlesnirile posibile împriuinților, este ușor de înțeles că dacă prin legea autentificării actelor a mărit competența polițaiilor, prin legea avocaților, a delegat acest drept de legalizare și avocatului. Și dacă lucrurile stau ast-

fel, de sigur că în privința semnăturii și înaintea autorităților judecătorești, certificarea avocatului este egală cu legalizarea semnăturii făcute de polițai.

Odată acest fapt stabilit, de sigur că atât procura ca act în sine, cât și certificarea avocatului, trebuiesc timbrate cu câte 2 lei fiecare, conf. art. 18 al. 15 și 24 din legea timbrului, — înțelegându-se că pe lângă autoritățile prevăzute în acele articole, trebuie adăugat și avocatul, căruia i se conferă în parte calitatea de ofițer public.

De altfel, însuși legiuitorul, dacă ar fi înțeles să deroage dela dispozițiunile legii timbrului în ceea ce privește timbrarea acestor procuri, desigur că ar fi prevăzut-o expres în lege.

F. FRUMOSU

Advocat

RECENZIE

Parți alese din Dreptul Privat Ungar

de Dr. GEORGIU PLOPU

Președinte la Înalta Curtea de Casație

Sub numele de „Parți alese din dreptul privat ungar“ d. dr. Georgiu Plopu, distinsul președinte al Complectului ardelean al secției I-a dela Curtea de casație, a înzestrat literatura noastră juridică cu o operă de o valoare deosebită.

Dreptul civil ungar a avut în special o dezvoltare jurisprudențială. Drept consuetudinar de origină feudală, el a evoluat în bună parte grație jurisprudenței, care zi de zi sub influența fenomenelor sociale trebuia să dea soluția juridică a numeroase chestiuni de drept practic.

Din cauza aceasta Curia Regală din Budapesta — Curtea de casație a Ungariei — prin „enunțatiunile sale principiare“ a avut un rol creator de prima ordine într-o țară, în care legislația civilă na fost nici odată codificată, rol care nu poate fi asemănat decât cu acela al Curților supreme de justiție din Marea Britanie și Statele Unite ale Americii.

În astfel de împrejurări, pentru a scrie despre dreptul civil ungar, pe lângă o întinsă cultură juridică generală, este nevoie de o experiență practică îndelungată.

D. Dr. G. Plopu, deși român, a fost unul din cei mai străluciți consilieri ai Curiei maghiare și în această calitate a fost însărcinat oficial să culegă și să sistematizeze soluțiunile de principiu ale Curiei maghiare. Din cauza războiului opera aceasta n'a putut fi dusă la bun sfârșit dar o parte importantă din ea a apărut între anii 1915 și 1919 în „Monitorul de Jurisprudență din Budapesta“.

În aceste condițiuni nimeni nu era mai îndicat decât eminentul președinte dela Curtea de casație să pună la dispoziția profesioniștilor români o lucrare despre dreptul civil maghiar.

Volumul d-lui Dr. Plopu, tratează în peste o mie de pagini despre dreptul familial și dreptul succesoral, adică despre acele părți ale dreptului civil ungar, care sunt cele mai îndepărtate de spiritul legislației civile a vechiului regat și în general ale oricărei legiuni europene.

Metoda întrebunțată de autor este cât se poate de practică și corespunde de minune scopului urmărit. După explicarea cătorva noțiuni generale, ficere instituțiune juridică este studiată din punctul de vedere al evoluției sale istorice; din punctul de vedere legislativ, acolo unde există legi, care reglementează chestiunea; din punctul de vedere doctrinal și în fine din punctul de vedere jurisprudențial, autorul citând la sfârșitul fiecărei capitole câteva decizii curiale din cele mai caracteristice, care

pun pe cetitor la curent cu ultimul stadiu al chestiunii studiate.

În felul acesta cartea d-lui Popu e o operă plină de viață, palpitantă de interes: cetitorul vede o instituție la început embrionară dezvoltându-se sub ochii săi, modificându-se, crescând sau regresând sub influența împrejurărilor, a legislației, a jurisprudenței, a dreptului public, a evoluției sociale și politice, până ajunge la forma actuală consacrată de ultimile jurisprudențe ale Curiei.

În prima parte a lucrării sale d. Dr. Popu sub titlul relațiilor de avere ale soților conjugalii studiază *regimurile matrimoniale ale dreptului ungar*, tratând despre averea separată a soților și despre parafermă; despre *allatura*, care corespunde în dreptul ungar la zestrea din dreptul nostru; despre dotă sau dotație, o instituție de drept privat specific ungară și care este o remunerațiune cuvenită femeii măritate din bunurile bărbatului ca preț al fidelității sale conjugale; în fine despre coacizițiune atât la clasa nobilă, cât și la cea nemobilă.

Într-o a doua parte a volumului și cea mai dezvoltată, căci tratarea ei ocupă aproape 900 pagini, autorul studiază *dreptul ereditar*. După ce într-o primă subdiviziune precizează definițiunile și explică noțiunile și regulile generale ale materiei, autorul tratează în două mari subdiviziuni despre „ereditarea” legată și testamentară.

Succesiunile fie legale, fie testamentare au în dreptul ungar o înfățișare cu totul diferită de a dreptului civil din vechiul regat și într-o scurtă recenzie nu se poate da decât o idee vagă și palidă despre bogăția și interesul prezentat de studiul d-lui Dr. Popu. În partea privitoare la succesiunile legale, autorul studiază ordinea eredității legale pentru copiii legitimi, legitimați, adoptivi sau ilegitiimi, averea lineară și averea dobândită, dreptul de moștenire al văduvei, porțiunea legitimă și dreptul de moștenire în dreptul eclesiastic la biserica greco-orientală, la cea romano-catolică și la cea greco-catolică. În subdiviziunea privitoare la succesiunile testamentare, după lămurirea noțiunilor generale despre testament, capacitatea de a testa, voința testatorului, designarea moștenitorului, substituțiune și interpretarea dispozițiilor testamentare, autorul studiază testamentul privilegiat, testamentul public, contractele de ereditare și donațiune pentru caz de moarte, condițiunile de formă ale testamentelor, revocarea testamentelor, legatele și executorii testamentari.

Volumul se termină cu un indice alfabetic și un indice tehnic explicativ al termenilor juridici neobișnuiți în limbajul juridic curent în vechiul Regat.

D. Dr. Georgu Popu a ținut — și cu drept cuvânt — să întrebuinteze în lucrarea sa limba juridică folosită în Ardeal. Credem că nici nu se putea proceda într'altfel. Într'adevăr dreptul ungar a avut o rigină și o dezvoltare specific națională. Fiecare termen juridic are sensul lui și nuanțele lui, pentru care s'a creat un vocabular adecuat. A căuta să traducem în limba juridică curentă acești termeni ar fi poate o înlesnire pentru unii cetitori dar ar altera desigur conținutul noțiunilor juridice și ar schimba înfățișarea originală a instituțiilor de drept studiate. Cetitorul se obișnuiește însă repede cu vocabularul la început nou pentru dânsul al lucrării și pe măsură ce înaintază în lectură, crește și interesul și plăcerea de a se afla în fața unei opere profunde și clare, savante și ușoară de citit în același timp.

Model de metodă, de conștiințozitate științifică și de luciditate juridică, opera eminentului președinte dela Curtea de casație își va asigura locul de frunte pe care îl merită în bibliografia juridică românească. Sperăm că într'un viitor apropiat savantul autor, care după ce a fost una din gloriile științei juridice ungare, este astăzi unul din cei mai străluciți juriști ai țării noastre, ne va da continuarea lucrării de astăzi, înzestrând literatura noastră de specialitate cu cea mai importantă contribuție adusă până astăzi la studiul unui drept străin.

I. L.

INALTA CURTE DE CAS. ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 16 Decembrie 1924

Președinția d-lui OSCAR N. NICOLESCU, Președinte

Decizia No. 3271.

Găsirea unui purcel. Insușire. Abuz de încredere sau furt? Art. 308 și art. 327 c. p. Art. 59 Legea Poliției rurale. Regulament de competență.

Art. 327 c. p. pedepsește pe cel ce gășind pe drumuri lucruri ce nu sunt ale sale și fiind întrebat de ele le tăgăduiește.

Prin urmare nefiind vorba de lucruri ci de un animal, în speță un purcel, greșit judecătorul de ocol a caracterizat faptul ca intrând în prevederile art. 327 c. pen. și deci ca fiind de competența tribunalului.

S'a luat în cercetare cererea făcută de d-l Procuror al Tribunalului Cetatea Albă prin adresa No. 8102 din 1924 de a se da un regulament de competență în cauza privitoare pe Andrei Lobuneț.

Ascultând pe d-l Procuror Eugen Bănescu în concluziuni

Deliberând,

Având în vedere că Andrei Lobuneț fiind trimis în judecată înaintea judecătoriei ocolului Staro-Cazaci, pentru faptul că și-ar fi însușit pe nedrept un purcel al lui Evghenie Jurovel, această instanță și-a declinat competența prin cartea de Judecată No. 261 din 1923, rămasă definitivă, pe motiv că faptul constituie delictul prevăzut de art. 327 codul penal ce este de competența tribunalului.

Că, afacerea venind înaintea Tribunalului Cetatea Albă, acesta și-a declinat, de asemenea, competența prin sentința No. 690 din 1924, rămasă definitivă, pe motiv că faptul constituie un furt ce este de competența judecătorului de ocol;

Considerând că cursul justiției fiind astfel întrerupt este loc a se pronunța un regulament de competență;

Considerând, că din actul dosarului se constată că, într'una din zile inculpatul Evghenie Jurovel găsește în curtea lui Andrei Lobuneț un purcel al său pe care Andrei Lobuneț pretindea că l-a cumpărat fără, însă, să fi făcut cu ceva dovada afirmațiunei sale;

Considerând că art. 327 cod penal pedepsește pe cel ce gășind pe drumuri lucruri ce nu sunt ale sale și fiind întrebat de ele, le tăgăduiește;

Că, în speță, nefiind vorba de lucruri, greșit judecătorul de ocol a caracterizat faptul ca intrând în prevederile acestui text de lege;

Considerând că faptul mai sus descris ar putea întruni elementele delictului prevăzut de art. 59 din legea poliției rurale care pedepsește ca furt tănuirea vitelor de pripas dacă se va constata că s'au îndeplinit în speță formalitățile prescise de legea poliției rurale pentru declararea vitei de pripas, iar, în caz contrariu, chiar elementele delictului de furt, după codul penal, art. 308;

Că prin urmare afacerea este, în orice caz, de competența judecătorului de ocol înaintea căruia urmează să fie trimisă.

Pentru aceste motive Curtea în numele legii regulând competența, trimite afacerea spre a fi judecată de judecătorul ocolului Staro-Cazaci.

NOTA. — Prin deciziunea de mai sus Inalta Curte pronunțând un regulament de competență a

rezolvat implicit și următoarea problemă: Însușirea unui animal rățacit aparținând altei persoane constituie un furt sau un abuz de încredere în sensul art. 327 c. p. ?

Chestiunea prezintă importanța nu numai din punct de vedere al competenței și al penalității, ci și din punct de vedere al incriminării fiindcă altele sunt elementele ce au a fi verificate în caz de furt și altele în caz de abuz de încredere.

Suprema instanță a înlăturat ca imposibilă calificarea de abuz de încredere, reținând pe aceia de furt, incriminabil fie pe baza art. 308 c. p., fie în anumite cazuri pe baza art. 59 din Legea poliției rurale.

Aceiaș soluțiune o întâlnim într-o deciziune anterioară No. 162 din 1920 (v. *Pastion și Papadopol*, cod. pen. adn. art. 327, No. 1).

În legislațiunile în cari există un text special pentru însușirea frauduloasă a lucrurilor pierdute, așa după cum există și în codul nostru penal, s'ar părea că discuțiunea este de la sine înlăturată; în realitate însă e tocmai contrariu.

Codul penal francez nu sancționează special însușirea frauduloasă a lucrurilor pierdute; doctrina și jurisprudența au asimilat însă o atare însușire cu furtul, curmând fără discuțiune orice posibilitate de diferențiere a situațiunilor tratate distinct de alte legislațiuni. (v. *F. Hélie*, *Théorie*, ed. 6, V, No. 1296; *Blanche*, *Etudes*, ed. 2, V, p. 482; *Garçon*, cod. pen. ann. art. 379, No. 427—432; *Garraud*, *Traité*, V, No. 2092; *Fréd. Goyet*, *Droit pén. spécial*, p. 248).

Din contra în legiuirile cari au un text special pentru lucrurile pierdute chestiunea animalelor rățacite este foarte discutată.

Pentru a răspunde la întrebarea: când însușirea unui animal rățacit aparținând altuia constituie furt și când delictul de însușire a unui lucru pierdut doctrina ca și jurisprudența italiană și germană fac în primul rând o clasificare a animalelor în: domestice, îmblânzite și sălbatice.

Animalele domestice sunt considerate ca având în totdeauna acel atribut specific denumit *consuetudo revertendi*, adică obișnuința de a se reîntoarce la stăpânul lor.

Față cu această prezumțiune s'a admis că în genere un animal domestic nu poate fi pierdut, cel mult el s'a putut rățaci pentru un moment, dar fiind lăsat slobod își va putea singur regăsi stăpânul.

Nefiind vorba de lucruri pierdute s'a conchis că însușirea unui animal domestic care umblă hoinar, sau care s'a rățacit pentru un moment constituie un furt iar nu delictul de însușire de lucruri pierdute.

Totuși fiind vorba de o prezumțiune s'a mai admis că în fapt se poate face dovada contrarie probându-se că animalul domestic era realmente rățacit. De ex: o turmă trece printr-o localitate, o oaie rămâne la o răspântie fără ca ciobanul să observe, turma s'a

depărtat de acea localitate și oaia rățacită e găsită de cineva a doua zi. Sau de la debarcaderul unui vas unde se imbarcau vite pentru export, scapă un bou fără să observe cineva și pornind singur pe drum e găsit peste câțva timp umblând din poartă în poartă fără adăpost și fără hrană. Exemple pot fi numeroase. Ei bine cel ce și-a însușit animalul în atari condițiuni, poate face dovada că animalul era realmente rățacit, că aceasta a determinat însușirea lui și deci că nu e vinovat de furt, rămânând bine înțeles atunci când s'ar verifica elementele delictului de însușire frauduloasă a unui lucru pierdut să răspundă de acest delict.

Pentru animalele îmblânzite se admite aceiaș soluțiune ca și pentru animalele domestice atâta timp cât acestea posedă consuetudo revertendi. Așa dar prezumțiunea este că animalele îmblânzite nu au această obișnuință, de aceia în caz de rățacire ele sunt considerate ca pierdute, iar cel ce și le însușește va răspunde de delictul de însușire frauduloasă de lucruri pierdute iar nu de furt. Dacă însă acuzarea ar dovedi că animalul îmblânzit avea consuetudo revertendi atunci cel ce și l-a însușit va răspunde de furt dacă nu va dovedi la rândul său că animalul fusese realmente rățacit.

Tot în categoria animalelor îmblânzite sunt în-globate de autori păsările de ogradă (ca: găini, curci, găște, porumbei) precum și iepuri de casă; v. *Vincenzo Manzini*, *Trattato*, VIII, p. 37.

În fine animalele sălbatice ne putând avea consuetudo revertendi, din moment ce ele sunt scăpate din captivitate nu numai că nu se r întorc la stăpânul forțat pe care l'au avut, dar ele prin însăși dobândirea libertății redevin „*rex communes omnium*“.

Atâta timp deci cât un animal sălbatec trăiește în captivitate, sau într-o zonă de libertate restrânsă (de ex. într'un parc de vânatoare) el face parte din patrimoniul stăpânului forțat și ca atare poate fi obiectul unui furt (v. *Manzini*, op. cit. VIII, p. 37-8; *Fr. v. Liszt*, *Traité*, II, p. 237; *F. Hélie*, op. cit. V, 81; *Blanche*, op. cit. p. 688; *Goyet*, op. cit. p. 248 chiar în Ordonanța Carolină art. 169 se prevede că însușirea frauduloasă a peștilor dintr'un eleșteu ce aparține cuiva constituie un furt).

Odată însă scăpat din captivitate animalul sălbatec devine liber iar nu rățacit și deci cel ce și l'ar însuși nu săvârșește nici furt și nici delictul de însușire de lucruri pierdute. Totuși credem că trebuie să se facă o excepțiune cu animalele sălbatice cari nu viețuiesc în libertate decât în anumite regiuni și cari au fost transplantate departe de aceste regiuni. Un astfel de animal chiar dacă ar scăpa din captivitate el nu redobândește propriu zis libertatea naturală, căci găsindu-se într-o regiune străină și improprie vieții sale, virtual el continuă de a aparține celui care a făcut sacrificii materiale dobândindu-l, transplantându-l din patria sa, întreținându-l. Acest a-

nimal nu poate reîntra în mediul său natural, devenit un „*res communes omnium*“, el este cel mult un animal „*evadat*“ care poate fi readus în patrimoniul stăpânului său, încât cel ce găsim-l rătăcind ar pune stăpânire asupra lui va răspunde de însușirea frauduloasă a unui lucru pierdut bineînțeles dacă elementele acestui delict se vor verifica.

Așa dar în concluziune animalele pot face obiectul delictului de însușire frauduloasă a lucrului pierdut aparținând altuia în următoarele cazuri: 1) Când un animal domestic este realmente rătăcit; 2) când un animal îmblânzit este rătăcit și nu se face dovada că avea consuetudo revertendi; 3) Când un animal sălbatec poate fi socotit numai ca evadat iar nu reîntrat în libertatea naturală.

Am spus că legiurile cari nu au un text special pentru însușirea frauduloasă a lucrurilor pierdute asimilează și aceste cazuri de însușirea animalelor cu furtul.

Acelaș lucru se petrece în dreptul roman: „*Itaque si quolibet modo anseres mei et gallinae meae turbati turbatae adeo longius evolaverint, ut ignoremus ubi sint, tamen nihil minus in nostro domino tenetur. Qua de causa furti nobis tenebitur qui quid eorum lucrandi animo apprehenderit*“. (Digeste, 41, I, fr. 3).

În legislațiunile din evul mediu se adoptase acelaș principiu (v. Tissot, Droit pénal, II, p. 118).

Abia în secolul al XVII doctrina germană începe să distingă furtul propriu zis de *furto improprio* privitor la lucrurile pierdute sub formele de *Funddiebstahl* și *Fundunterschlagung* (v. Pampaloni, Studi sopra il delitto di furto, p. 10 și urm.).

Doctrina modernă ca și jurisprudența admit că animalele pierdute pot conduce prin însușirea frauduloasă la delictul special de abuz de încredere prevăzut la noi de art. 327 și 328 codul penal, în condițiunile și cazurile indicate de noi mai sus. (v. Manzini, op. cit. p. 45; Fr. Puglia, Dei delitti contro la proprietà, în Enciclop Pessina, X, p. 400 și urm.; F. Magri, Reati contro la proprietà, p. 234 și urm.; G. Giurati, Dei delitti contro la proprietà, 316 și urm.).

Jurisprudență: Cas. pen. it. 14 Iulie 1922, în Rivista Penale, XCVIII, p. 552.

Desigur și în această materie trebuie să facem deosebire între animalele pierdute și cele abandonate cari prin efectul *derelictivității* devenind *res nullius* nu mai pot face obiectul vreunui atac contra proprietății.

Acestea spuse să revenim la deciziunea ce adnotăm. Suprema Curte a decis că însușirea unui animal chiar realmente rătăcit nu poate intra în cadrul art. 327 codul penal fiindcă acest articol vorbește de lucruri, iar nu de animale. Că deci însușirea frauduloasă a unui animal pierdut se va pedepsi sau ca furt conform art. 308 codul penal sau atunci

când e vorba de vite de pripas conform art. 59 din legea poliției rurale.

Nu împărtășim această interpretare literală pentru aceleaș considerațiuni cari ne-au determinat să aprobăm o altă deciziune a Inaltei Curți în care litera legii nu mai fusese considerată ca imperativă (v. *Jurisprudența Generală*, 1925, Nr. 8 speța 442).

S'a obiectat că prin felul nostru de a interpreta art. 327 și 328 codul penal ajungem la soluțiuni inadmisibile, extinzând prin analogie textele penale cari nu sunt susceptibile de atari extinderi. (v. adnotațiunea distinsului și neobositului jurist președintele Traian Scriban în *Jurisprudența Generală* 1925, Nr. 23, speța 1304).

Cum deciziunea pe care o adnotăm aci ne oferă ocaziunea vom insista puțin asupra tehnicii de interpretare a normelor penale ce conțin un precept servind de definițiune unei infracțiuni, aceasta pentru a alungă credința greșită ca aceste norme sunt supuse exact acelaș reguli de interpretare specifice normelor de drept penal general.

Fiindu-ne încredințată sarcina de a revedea și complectă doctrina în opera regretatului nostru profesor Tanoviceanu, am expus regulile de interpretare cu privire la normele penale ce alcătuiesc principiile generale ale unei legislațiuni represive. (v. *Tratat de drept și proc. penală*, vol. I, Nr. 237.² și urm.) Lucrarea ne fiind consacrată și părții speciale adică studiului infracțiunilor luate în parte, implicit se exclude orice discuțiune referitoare la această materie, încât, nu ne-am putut opri și la regulile de interpretare speciale normelor de drept penal cari statornicesc infracțiuni.

Pentru a interpreta o atare normă vom descompune textul legii separând *preceptul* de *sanctiune*.

Sanctiunea este consecința juridică legată de ilicitul penal statornicit de lege. Sanctiunea ne putând conține decât pedepsele determinate ca natură și conținut în partea generală a codului penal, interpretarea porțiunii de text care conține sanctiunea se va face conform regulilor de interpretare a normelor penale generale.

Nu acelaș lucru se petrece cu preceptul.

Preceptul este partea din textul legii care în termeni cât mai potriviți și mai corecți indică *conceptul* unei infracțiuni și fixează *conținutul* ei. Conceptul reprezintă obiectul și rațiunea ocrotirii penale, conținutul statornicește condițiunile acesteia.

Pentru a cunoaște conceptul infracțiunii ne vom întreba, în lumina termenilor de cari s'a servit legea, care este dreptul, interesul sau situațiunea pe care legiuitorul a voit să o ocrotească penalicește și care e rațiunea pentru care a recurs la această ocrotire? Cu alte cuvinte care este ideea primară și care este ideea adiacentă cari au determinat creșterea unui ilicit penal?

Ori, pentru a exprima aceste idei termenii legii nu au decât o valoare indicativă, ei sunt folosiți, așa

după cum servește și în vorbirea curentă numai pentru a traduce cât mai bine o idee.

Legea statornicind ilicitul penal pornește dela ideea de a ocroti un drept, un interes, o situațiune, determinată fiind de o anumită rațiune; formularea textului nu vine decât să traducă concepția legiuitorului și atunci este firesc și conform cu etiologia normelor ce statornicesc infracțiuni să nu ne oprim la termenii legii ci cu ajutorul acestor termeni să aflăm ce a voit să ocrotească legea și de ce a ales ocrotirea penală.

Cei ce privesc numai la suprafață vor zice că aceasta înseamnă a interpreta extensiv sau chiar a adăuga la lege! Se înșală! Legiuitorul creind o infracțiune, deci un ilicit penal, vizează ocrotirea unui anumit interes, dacă acestui interes i-am adăuga altul desigur că vom adăuga prin aceasta chiar legii; legiuitorul ocrotește pentru o anumită rațiune, dacă acestei rațiuni vom adăuga altele iarăși vom adăuga la lege; dar atunci când cu ajutorul termenilor de cari s'a servit legea căutam să aflăm conceptul infracțiunii, adică care este interesul ocrotit și de ce este ocrotit, și facem ca legea să fie aplicată oridecâteori acest interes îl întâlnim nesocotit într'un fapt și nesocotit în sensul rațiunii cari impuseser ocrotirea lui, atunci nu se mai poate spune că adăugăm la lege și că interpretăm extensiv legea, ci tocmai prin felul acesta ridicăm legea la adevărata ei menire și o facem să funcționeze în cadrul intereselor din care a țâșnit norma de conduită iar nu în raport cu cunoștințele stilistice și sintactice ale unui legiuitor mai mult sau mai puțin versat în mânuirea cuvintelor.

A cere legiuitorului să fixeze în chip desăvârșit conceptul unei infracțiuni ar însemna să-l obligăm a face din fiecare text care statornicește un fapt ilicit penal o adevărată monografie, cu riscul chiar în acest caz de a omite deseori unele amănunte.

Această soluțiune absurdă nu o va pretinde nimeni atâta timp cât se va ști că ocrotirea penală vizează un interes pe care legea nu face decât să-l indice.

Bazate pe acest adevăr jurisprudența și doctrina pornind dela conceptul infracțiunii iar nu dela litera legii au admis înglobarea la delictul de furt a sustracțiunii frauduloase de energie electrică.

Pornind dela conceptul infracțiunii iar nu dela termenii legii s'a admis aceeași ocrotire penală producțiilor artistice de dată recentă, ca filme, plăci gramfonice, etc. Aceeași interpretare a condus la ocrotirea corespondenței telegrafice și telefonice, contra violării secretului acestor genuri noi de corespondență. Exemplele abundă.

Dovadă de consecințele inacceptabile la cari conduce teza interpretării literale, fals considerată ca singura admisibilă în materia normelor cari statornicesc infracțiuni, vom citi chiar cazul art. 327 și 328 codul penal.

Art. 327 vorbește de *lucruri găsite*, iar art. 328 de *bani ori lucruri găsite*; dacă am trece peste conceptul infracțiunii și ne-am mulțumi cu litera legii și cu regulile comune de interpretare, ar trebui să spunem că: dat fiind vecinătatea imediată a acestor texte și întrucât în art. 328 se specifică expres *bani sau lucruri*, urmează prin a contrario că legiuitorul a înlăturat din art. 327 intenționat termenul *bani*, deci, cel ce găsește pe stradă bani și însușindu-și-i îi neagă nu e pasibil de pedeapsa art. 327 fiindcă legiuitorul a înlăturat banii din acest text.

Credem că această interpretare literală nu surâde nimănui!

Așa dar în infracțiunile statornicite de art. 327 și 328 codul penal, ca și în oricare alta infracțiune, nu trebuie să ne conducem în fixarea limitelor de aplicatiune a acestor texte de simplii termeni întrebinați de lege, ci cu ajutorul acestor termeni și din întregul *precept* enunțat de text să căutăm conceptul infracțiunilor.

Ori acest concept este următorul: legea penală pornind dela *ideia primară* că nimeni nu trebuie să își apropie pe nedrept avutul altuia, a ocrotit *proprietatea mobilă* într'un caz lesne frecuent, și anume, atunci când un bun mobil se găsește pierdut; iar rațiunea acestei ocrotiri stă în *ideia adițională* că membrii grupului social își datoresc o reciprocă bună credință în vederea conservării avutului lor juridicește proteguit și atunci când cineva încalcă această îndatorire se evidențiază ca un element oarecum periculos ordinii și securității sociale, rațiune suficientă pentru a justifica intervenția ocrotirii penale.

Și atunci se pune întrebarea, care este deosebirea în raport cu conceptul infracțiunii, între cel ce găsește pe drum un căpăstru dela un cal și întrebat fiind, neagă faptul găsirii și între cel ce găsește rățâcind realmente chiar un cal și însușindu-l neagă deasemenea faptul? Credem că niciuna! Legea a urmărit o anumită ocrotire a proprietății mobiliare pentru o anumită rațiune, acestea ni le indică conceptul infracțiunii, deci în limitele acestui concept nu putem și nu e posibil a crea vre-o deosebire între diversele lucruri mobile susceptibile de a face parte dintr'un patrimoniu și de a fi pierdute.

Prin această interpretare nu se adaugă la lege ci din potrivă prin interpretarea contrară se ciunțește fără justificare ocrotirea creiată de lege.

Deaceia în deciziunea ce adnotăm nu împărtășim soluțiunea generală că animalele nu pot face obiectul infracțiunilor prevăzute de art. 327 și 328 codul pen.

În speță se putea prea bine ca să existe furt iar nu abuz de încredere dar aceasta datorită faptului că animalul nu se găsește în unul din cazurile când poate face obiectul infracțiunii de însușire frauduloasă a unui lucru pierdut, (cazuri enunțate la începutul acestei adnotațiuni).

În operațiunea de interpretare a normelor penale

ce statornicesc infracțiuni, după ce se precizează conceptul se trece apoi la conținutul infracțiunii.

Conținutul se desprinde tot din preceptul enunțat în textul legii, precept care fixează elementele esențiale și speciale ale infracțiunii.

Elementele esențiale (conținutul generic), aparținând incriminabilității generale se vor interpreta după regulile de interpretare inerente normelor de drept penal general. De asemenea sunt supuse acestor reguli și elementele speciale (*conținutul specific*), în ceea ce privește numărul, așezarea și funcționarea lor, deci sub raportul formal; din contra aceste elemente se vor interpreta în lumina conceptului infracțiunii, iar nu după regulile interpretării generale, sub raportul substanțial, adică al sensului, al întinderii și al eficienței lor.

În chipul acesta am interpretat deciziunea Înaltei Curți adnotată de noi în *Jurisprudența Generală*, 1925, Nr. 8, speța 422, aprobând soluțiunea dată în acea deciziune. Am depăși cadrul prezentei adnotațiuni dacă am analiză din nou acea deciziune, promitem, însă că vom reveni pe larg asupra acestei tehnice de interpretare la prima speță similară ce ni se va prezenta.

VINTILA DONGOROZ

INALTA CURTE DE CAS. și JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 8 Decembrie 1924

Președinția d-lui D. G. TĂZLĂUANU, Președinte

Arhitect Zamfir Mihăilescu cu Primăria orașului Ploești

Deciziunea civilă No. 2392

Contencios administrativ. Funcționar public. Numire în funcțiune pe baza și în condițiunile legilor organice administrative. Încheierea unui contract ulterior, relativ la aceiaș funcțiune, pe un timp determinat. Retragera funcțiunii pe baza expirării termenului contractual. Dacă un asemenea contract este operant și are vre-o valoare legală în ce privește încetarea funcțiunii. Soluțiune negativă. (Art. 5 codul civil).

1) *Funcțiunile publice se dobândesc și se pierd în modul și în condițiunile prevăzute de legile de organizare administrativă.*

2) *Nici administrațiunea, nici funcționarul nu pot pe cale de contract, să deroge la lege, modificând drepturile și obligațiunile ce comportă o funcțiune publică.*

3) *Prin urmare este inoperant și nu poate avea valoare legală contractul intervenit între administrațiune și un funcționar public, regulat numit și aparținând cadrelor acelei administrațiuni, prin care se modifică condițiunile de încetare a funcțiunii, limitând-o în durata ei.*

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză pe d-l consilier Vespasian Erbiceanu; pe d-l avocat G. M. Dumitrescu, din partea recurentului, în desvoltarea motivelor de casare și pe d. avocat Constantinescu-Bordeni, din partea intimătei, în combateri.

Deliberând,

Având în vedere că prin recursul său, Zamfir Mihăilescu a cerut să se declare ilegală deciziunea

prin care primăria Ploești i-a retras funcțiunea de șef al serviciului tehnic comunal și să fie invitată această autoritate a-l reintegră în funcțiune, întrucât se bucură de stabilitate, potrivit legii de organizare a corpului tehnic;

Având în vedere că Primăria a invocat, pentru justificarea deciziunii sale, un contract intervenit între părți, pe baza căruiu recurentul a fost angajat în funcțiunea de mai sus pe termen de 5 ani, cu începere dela 1919; că acest contract expirând în 1924, Primăria — susține reprezentantul său — nu a săvârșit nicio ilegalitate când a făcut cunoscut recurentului că funcțiunea sa a încetat prin efectul împlinirii termenului contractual;

Considerând că din actele și susținerile părților se constată în fapt că recurentul a fost numit prin deciziunea autorității comunale în funcțiune de șef al serviciului tehnic comunal încă din anul 1906; că de atunci a funcționat neîntrerupt în acel serviciu, fiind înaintat conform legii de organizare a corpului tehnic, din ale cărui cadre face parte ca detașat, până la gradul de șef al Serviciului tehnic comunal; că în 1919, găsindu-se în funcțiune de șef al serviciului tehnic comunal, recurentul a încheiat cu Primăria un contract relativ la această funcțiune, prin care părțile contractante au limitat durata funcțiunii la 5 ani cu începere dela data contractului;

Considerând că o funcțiune publică, exercitată în baza unui act de numire al autorității, potrivit legilor de organizare, nu poate fi retrasă decât în cazurile și cu formalitățile prevăzute de aceste legi;

Considerând că legea de organizare a corpului tehnic-aplicabilă și sub regimul Statutului funcționarilor, potrivit art. 4 din acest statut, în tot ce privește regularea pozițiunii șefilor de serviciu ca funcționari publici, — prevede anume cazurile și modalitatea în care li se poate retrage funcțiunea; că prin nicio o dispozițiune această lege nu autoriză administrațiunea publică ca — de acord cu funcționarul — să transforme pozițiunea acestuia de funcționar public derivând dintr'un act administrativ de autoritate, într'un legământ contractual de drept privat cu termen rezolutoriu și prin urmare cu un mod de încetare a funcțiunii contrariu prescripțiilor citatei legi;

Considerând că legile de organizare administrative sunt legi de ordine publică; că potrivit art. 5 din codul civil, la aceste legi nu se poate derogă prin dispozițiuni și convențiuni particulare;

Că, așa fiind, în speță, contractul invocat de Primăria Ploești, pentru motivele mai sus arătate, e inoperant și nu poate avea nici o valoare legală; deci, actul prin care această autoritate consideră ca fiind încetată funcțiunea recurentului prin expirarea pretinsului contract este ilegal și recursul urmează a fi admis ca fondat;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul făcut, etc.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I Civ. Corecț.

Audiența dela 25 Februarie 1925

Președinția d. ȘTEFAN P. MIHĂILEANU, Judecător

Constanța Stavri Diaconescu ș. a. cu Maria Căp. Rădulescu ș. a.

Jurnalul No. 4114

Cerere de sechestrul judecăr. — Instanța competentă să judece o asemenea acțiune. — Art. 61 pr. civ., Art. 6 al. ultim al legii de organizare judecătorească și art. 11 al. penultim din regulamentul pentru organizarea serviciului interior al tribunalelor.

Cererea de sechestrul judiciar poate fi judecată de alt tribunal decât acela sesizat cu judecarea acțiunii de fond pe care se sprijină cererea de sechestrul judiciar.

S'au ascultat d-nii avocați Dimitrie Mănescu și I. Diaconescu din partea reclamantilor și Alexandru Săvulescu și Rădulescu d'n partea pârâtelor, cum și d-l avocat Drumea Rădulescu ca reprezentant al Ministerului public.

Tribunalul în majoritate, d-l judecător de ședință Ștefan P. Mihăileanu, menținând opiniunea dată, care s'a transcris în josul acestui jurnal.

Având în vedere că reclamantii, în calitatea lor de moștenitori de sânge ai def. I. Bolovăneanu, au făcut cerere de trimitere în posesiune asupra averii rămasă pe urma defunctului, cerere care s'a repartizat la secțiunea II c. c. a acestui tribunal, formând dosarul cu Nr. 2767-924.

Având în vedere că aceiași reclamanti au intentat acțiune în anulare de adopție în contra pârâtei Maria G. Rădulescu care acțiune s'a repartizat la sect. IV c. c. a acestui tribunal, formând dosarul cu Nr. 4773-924;

Având în vedere că în instanță, pârâții au invocat necompetința acestei secțiuni a tribunalului, de-a judeca cererea de sechestrul judiciar cerută în speță de reclamanti și aceasta pe baza principiilor și dispozițiilor d'n art. 61 și 1615 pr. civ. cât și a dispozițiilor d'n art. 11 al regulamentului pentru organizarea serviciului interior al Tribunalelor, și al Grefelor și Cancelariilor Parchetelor Tribunalelor din 30 Mai 1909, cerând în consecință Tribunalului a-și declina competența de-a judeca această cerere care urmează a se judeca la una din secțiunile unde sunt repartizate cererile principale, și anume în special la sect. IV c. c. a acestui tribunal;

Având în vedere că reclamantii au susținut în speță că tribunalul este perfect capabil a judeca și rezolva prezenta cerere de sechestrul judiciar, de oarece această cerere este independentă de cererile de fond, care sunt repartizate la secțiunile II-a și a IV-a c. c. ale acestui tribunal, acțiunea de sechestrul judiciar fiind o acțiune de sine stătătoare și în speță nefiind pericol de contrarietate de hotărâri, deci cererea de declinare de competență urmează a fi respinsă.

Având în vedere că acțiunea accesorie necesită a se face înaintea judecătorilor competenți a judeca acțiunea principală, când această acțiune accesorie este în legătură cu cererea principală sau cu mijloacele de apărare care li se opun;

Considerând că cererile reconvenționale având ca obiect de a măsura sau nimici pretențiunea reclamantului, constituiesc adevărate mijloace de apărare, necesitând a fi conexe și trimise în seamă de instanțele judecătorești care au suverana apărare asupra faptului dacă o atare cerere este în legătură cu cererea principală și de matură a fi judecată împreună cu dânsa sau dacă urmează a se judeca separat prin o deosebită acțiune;

Considerând că pentru ca o acțiune să fie considerată ca accesorie nu este necesar ca să fie pendinte acțiunii principale, fiind suficient ca aceasta să fi existat anterior;

Considerând că atunci când există proces asupra proprietății sau posesiunii unui mobil sau imobil, sau asupra administrației ori folosinței unui bun comun, în urma cererii celui interesat, Justiția va putea cu citarea părților să ordone sechestrul bunului său lucru lui comun și judecătorii care sunt suverani apreciatori în acordarea sechestrului, în atare cazuri când vor fi chemați la hotărâre astfel de măsură care are ca efect a lipsi de administrarea unei întregi averi pe parte și a o încredința unui terțiu, vor trebui să aibă în vedere pe lângă existența procesului dintre părți și complexul de împrejurări speciale fiecărei afaceri, actele existente, interesul părților și nici decum simplul fapt al existenței unui litigiu, adică al unui proces pendinte;

Considerând că legiuitorul a reglementat la art. 61 pr. civ. de la capitolul I sub titlul „competința, calitatea judecătorilor ac-

țiunilor principale de a judeca acțiunile accesorii pendinte de cele principale;

Considerând că dacă legiuitorul cere existența unui litigiu, deci a unei acțiuni de fond, care să dea loc la o acțiune de cerere de sechestrul judiciar, o atare cerere nu poate fi totuși considerată ca o acțiune accesorie de oarece cererea de sechestrul judiciar, este cerere cu totul independentă de acțiunea de fond, fiind deci o acțiune de sine stătătoare, astfel că părțile pot propune și discuta înaintea instanțelor orice incident de incompetență a instanței sesizată cu judecarea unei atari cereri, chiar dacă la aceeași instanță există repartizată și acțiunea de fond;

Considerând că dacă s'ar părea că o cerere de sechestrul judiciar ar fi intrucâtva accesorie unei acțiuni de fond, nu însemnează că această calitate de accesorie este aceea avut în vedere de legiuitor la art. 61 pr. civ., de oarece pe lângă acest element preexistent unei acțiuni de fond, la cererile de sechestrul judiciar se mai are în vedere un întreg complex, element inerent acțiunii de sechestrul și independent de acțiunea de fond;

Considerând că dacă la art. 61 pr. civ. care a avut în vedere în special cererile reconvenționale, judecătorii pot apreciind să hotărască că o atare cerere este în legătură cu cererea principală și de natură a fi judecate împreună cu dânsa sau dacă urmează a se judeca separat prin deosebită acțiune sau chiar fiind suficient numai să fi existat anterior o acțiune principală, cu un cuvânt mai mult o cerere de sechestrul judiciar care nu are caracterul și restul unei cereri reconvenționale, se va putea judeca independent de acțiunea de fond căci soluțiunea care se dă într-o atare cerere nu poate prejudicia în nici un mod soluționarea procesului de fond și astfel posibilitatea de hotărâri contradictorii nu există în atare cazuri;

Considerând că în favoarea acestei considerații, nulitează și faptul că legiuitorul a reglementat cererile de sechestrul judiciar în procedura civilă la cartea VI-a sub titlul de „Proceduri Diverse” și nici decum la competență.

Considerând că dacă în regulamentul pentru organizarea serviciului interior al Tribunalelor etc. din 30 August 1909 la art. 11 d'n acest regulament se dispune ca Președintele al Tribunalului va repartiza cererile relative la fondurile dotale în mod egal, precum și cererile relative la numirea, destituirea și înlocuirea tutorilor sau privitoare la sechestrul judiciar și altele similare, se va distribui la secțiunea unde se află dosarul principal, pe cale de repartitie, această dispozițiune s'a luat de legiuitor ca o măsură de conduită în administrarea interioară a Tribunalelor, care însă nu este sancționată de nulitate, putând ca primul președinte să sesizeze pe cale de repartitie cu o cerere de sechestrul judiciar, cum ar fi în speță, o altă secțiune decât cea sesizată cu acțiunea de fond, pentru considerații tocmai de bună administrare, atunci când de exemplu secțiunea sesizată cu acțiunea de fond ar fi aglomerată și altă secțiune mai puțin aglomerată, mai ales că după cum s'a spus mai sus atari cereri independente de acțiunea de fond;

Că astfel fiind, această secțiune este perfect competentă a judeca cererea de sechestrul judiciar introdusă de numiții reclamanti, aceasta pentru considerațiunile mai sus expuse cât și pentru faptul că în genere Tribunalul Ilfov este în speță competentă a judeca acțiunile civile în genere, independent de faptul că acest tribunal ar avea mai multe secțiuni civile, care s'au creiat pentru o bună administrare a justiției și în special pentru mai multă celeritate în judecarea afacerilor civile deduse în fața instanței, — ori dacă în speță ar urma să se decline competența, ar însemna că tocmai să nu se aibă în vedere acest scop primordial avut în vedere de legiuitor și a da curs liber spiritului de șicană atât de dezvoltat în justiție, pentru a temporiza soluțiunile și a scăpa astfel poate pe părți de sancțiunile care pedepsesc de obicei neaua credință a părților în acest spirit de șicană.

Pentru aceste motive, constată că această secțiune este per-

fecut competențe și menține spre judecare cererea de sechestru judiciar, etc.

(ss) V. N. Șerbănescu, R. Mărgăritescu.

Opiniune

Asupra excepției de incompetență invocată de părți prin care ține la trimiterea afacerii spre a fi judecată de secțiunea II-a a acestui tribunal, întrucât acțiunea de fond pe care se sprijină cererea de sechestru judiciar este pendinte înaintea acelei secțiuni și potrivit art. 61 pr. civ. acțiunile accesorii urmează să fie judecate de instanța competentă să judece cererea principală.

Având în vedere că cererea de sechestru judiciar, deși este o cerere principală în sensul că se judecă separat de acțiunea de fond, totuși întrucât una din condițiile cerute pentru ea o cerere de sechestru judiciar să fie intentată este și aceea ca să ca să existe proces asupra proprietății sau posesiunii bunului a cărui punere sub sechestru judiciar se urmărește, ea este o cerere accesorie din punct de vedere, măsura ei depinzând de existența unui proces de fond pe care se grezează, iar dacă judecarea cererii de sechestru judiciar are loc înaintea judecării acțiunii de fond este tocmai din cauza scopului urmărit prin cererea de sechestru judiciar de-a se lua măsurile de conservarea bunului care constituie obiectul procesului de fond.

Considerând că potrivit art. 61 pr. civ. acțiunile accesorii se judecă de instanța competentă să judece cererea principală.

Că faptul că în expunerea de motive, cu privire la acest articol, după ce se anunță principiul că „cererea accesorie trebuie să se facă acolo unde se găsește cererea principală”, ceea ce constituie o inovație a legiuitorului dela 1900, întrucât un text identic există și în vechiul cod de procedură civilă, — se adaugă: „rezolvându-se astfel chestiunea unde trebuie pornită pricina când există și un garant, în sensul că: ori de câte ori garantul este solidar, el este un împrișinat principal și pricina se poate porni la domiciliul său; dacă însă nu este garant solidar, el este un accesoriu și nu se mai poate introduce cererea la domiciliul său, ci la acel al datornicului principal”, nu înseamnă că prin cererea accesorie în sensul acestui articol trebuie să înțelegem numai pe acele care, fiind într-un raport de dependență față de cererea principală, urmează să fie rezolvate printr-o singură hotărâre de odată cu aceasta, — cum s'ar putea pretinde de către reclamant, — și că, deci, cererea de sechestru judiciar nu ar fi o cerere accesorie în sensul acestui articol, scopul urmărit de expunerea de motive prin citarea acestui caz nefiind acela de a defini ce este o acțiune accesorie, — căci în cazul acela micul nu este vorba de două acțiuni, una principală și alta accesorie, ci de o singură acțiune îndreptată în contra a doi debitori, unul principal, iar altul accesoriu, — ci de a arăta care este tribunalul competent să judece o acțiune în care figurează un părât principal și altul accesoriu.

Că prin acțiunile accesorii, în sensul acestui articol nu se poate înțelege, cum pretinde reclamantul, cererile incidente, adică cererile reconvenționale, cererile de chemare în garanție, cele de intervenție și contestațiunile, căci în cazul acesta ar fi devenit inutil cel de al doilea alineat al art. 61 pr. civ. care arată unde trebuie introduse cererile reconvenționale, sau, cum de cererile reconvenționale se ocupă legiuitorul în cel al al doilea alineat al art. 61 pr. civ. arătând care este tribunalul înaintea căruia trebuie introduse, instanța competentă să judece o cerere de chemare în garanție, o cerere de intervenție sau o contestațiune, din dispozițiunile art. 112, 113 și 114 pr. civ. în ce privește cererile de intervenție și 400 pr. civ. în ce privește contestațiunile, rezultă că este instanța competentă să judece acțiunea principală, ar fi fost inutil aliniatul 1 al art. 61 pr. civ. care vorbește de instanța competentă să judece acțiunile accesorii, dacă legiuitorul ar fi înțeles prin acțiunile accesorii cererile incidente, iar pe de alta pentru că cererile incidente nu sunt niște acțiuni accesorii, ci niște acțiuni principale, care pot foarte bine să fie re-

zolvate în mod independent de cererea originală care constituie instanța în care intervin.

Că astfel fiind, prin acțiunile accesorii nu se pot înțelege de cât acele acțiuni care, deși se judecă separat, sunt totuși într-o stare de dependență față de alte acțiuni, de a căror existență este determinată însăși măsura lor, cum este acțiune de sechestru judiciar, de sechestru asigurător în cazul art. 613 pr. civ., cererile de poprire când nu există titlu executoriu, acțiunile prin care se iau măsuri de conservare însăși bunului ce formează obiectul procesului de fond sau măsuri de asigurare realizării drepturilor reclamate prin acțiunea de fond.

Că întrucât instanța competentă să judece o asemenea cerere potrivit art. 61 al. I pr. civ. este instanța competentă să judece acțiunea de fond și cum, în speță, instanța competentă să judece acțiunea de fond pe care se sprijină cererea de sechestru judiciar este secțiunea II-a a acestui tribunal, tot acea secțiune urmează să judece și cererea de sechestru judiciar.

Că numai secțiunea înaintea căreia este pendintă judecarea acțiunii principale este competentă să judece cererea de sechestru judiciar rezultă și din dispozițiunile art. 6 al. ult. al legii de organizare judecătorească, potrivit căruia atribuțiunile speciale fiecăreia din secțiuni a tribunalelor cu mai multe secțiuni se vor determina prin regulamentul pentru punerea în aplicare a acelei legi, ori prin art. 11 al. penultim din regulamentul pentru organizarea serviciului interior al tribunalelor cererile de sechestru judiciar urmează să fie distribuite la secțiunea unde se află dosarul principal.

Că astfel fiind și potrivit acestor texte de lege cererea de sechestru judiciar urmează să fie judecată de secțiunea II-a a acestui tribunal.

Că excepțiunea de incompetență invocată de părți fiind astfel fondată, suntem de părere a se admite.

Judecător de sedință (ss) Ștefan P. Mihăileanu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I Civ. Corecț.

Audiența dela 11 Aprilie 1925

Președinția d. ȘTEFAN P. MIHĂILEANU, judecător

Constința St. Diaconescu ș. a cu Maria Căp. Rădulescu ș. a.

Sentința civilă No. 500

Secuestre judiciar. Cerere de trimitere în posesie. Acțiune în anularea unei hotărâri de adopțiune. Dacă pot servi ca bază la admiterea unei acțiuni de sechestru judiciar. Art. 1632, 315, 653 și 889 codul civ. Art. 615 pr. civ.

1) O cerere de trimitere în posesie nu poate constitui o bază pentru admiterea unei acțiuni de sechestru judiciar, întrucât ea fiind o cerere cu caracter unilateral, fără să existe pretențiuni opuse din partea altor persoane, constituie o cerere grațioasă, iar nu una contencioasă.

2) Rațiunea trimiterii în posesie a celor ce se pretind moștenitori este ca succesiunile să nu rămână neadministrate, ca posesiunea lor să nu fie în neasigurată și deci o trimitere în posesie nu mai poate avea loc când în posesiunea succesiunii se găsește deja pus un moștenitor, fie prin efectul legii, fie prin o intervenție anterioară a justiției, în care caz cel ce se pretinde moștenitor, dacă vrea să intre în posesiunea succesiunii, trebuie să intențeze o acțiune în petiție de ereditate în contra moștenitorilor care se găsesc puși în posesiunea succesiunii cerând de la aceștia predarea bunurilor care alcătuiesc succesiunea asupra căreia el pretinde că are dreptul.

3) O acțiune în anularea adopțiunii intentată de rudele de sânge ale adoptatorului, la a cărui succesiune vroesc a veni, în contra celui adoptat nu poate constitui o bază pentru admiterea unei acțiuni de sechestru judiciar cerută de rudele de sânge con-

tradictoriu cu adoptatul, întru cât o asemenea acțiune nu poartă asupra proprietății sau posesiunii un lucru mișcător sau nemiscător, nici asupra administrațiunii sau folosinței unui lucru comun, ci tinde la anularea unei hotărâri de adopțiune, urmărindu-se schimbarea stărei civile de fiu adoptiv a intimatului.

S'au ascultat d-nii avocați Dimitrie Micescu și I. Diaconescu pentru reclamant și Alexandru Săvulescu și Rădulescu pentru pârâte, cum și d-l procuror Teodor Boeru ca reprezentant al Ministerului public.

Tribunalul,

Asupra acțiunii făcută, prin petițiunea înreg. la Nr. 37273 din 924, de către Constanța Stavri Diaconescu cu autorizația soțului său Stavri Diaconescu, Maria Petre Bucurescu cu autorizația soțului său Petre Bucurescu, Ecaterina G. Diaconu cu autorizația soțului său Dr. G. Diaconu, Theodora D. Bolovăneanu în calitate de tutoare legală a minorei Constanța D. Bolovăneanu și Emil D. Bolovăneanu, toți cu domiciliul ales la d. avocat D. N. Micescu din București, strada N. Filipescu Nr. 44, în contra pârăților: Maria Căpitan Rădulescu cu autorizația soțului său Căpitan G. Rădulescu și Sofia Bolovăneanu, domiciliată în București, Calea Victoriei 122 colț cu strada Piața Amzei, prin care cer înființarea unui sechestru judiciar asupra întregii averi rămasă pe urma defunctului I. Bolovăneanu, avere situată în comuna Bolovani, județul Dâmbovița și în București calea Victoriei Nr. 122 și strada Leonida Nr. 17 și 19 compusă din obiecte, mobile, creanțe ipotecare, moșii, case etc., până la rezolvarea proceselor de fond: anularea adopțiunii intimătei Maria Căpitan Rădulescu, a testamentului lăsat de defunct soției sale intimată Sofia Bolovăneanu și până la soluționarea cererei de trimitere în posesie asupra averii defunctului I. Bolovăneanu făcută de reclamant în calitate de rude de sânge ale defunctului.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile părților.

Având în vedere că reclamantii își întemeiază cererea de sechestru judiciar pe existența între dânsii și intimat a următoarelor procese de fond:

1) Procesul de trimitere în posesie, care formează obiectul dosarului 2767 din 924, al Trib. Ilfov secția 2-a civ. cor. în care susțin reclamantii, că atât dânsii cât și părțile au cerut trimiterea în posesie contradictorie și discuțiunea valabilității titlurilor lor.

2) Procesul de anularea adopțiunii făcută de defunctul I. Bolovăneanu în persoana intimătei Maria Căpitan Rădulescu care formează dosarul Nr. 4773 din 924 al Tribunalului Ilfov secția 4-a civ. cor. și

3) Procesul de anularea testamentului prin care defunctul I. Bolovăneanu institue ca legatară a cotației disponibile pe soția sa, intimata Sofia Bolovăneanu.

Considerând că potrivit art. 1632 codul civ. combinat cu art. 615 pr. civ. pentru ca să se poată înființa un sechestru judiciar să cere să existe un proces și ca acel proces să poarte asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau nemiscător sau asupra administrațiunii sau folosinței unui lucru comun.

Că astfel fiind urmează să vedem dacă procesele pe care se sprijină reclamantii există în realitate și dacă ele poartă asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau nemiscător sau asupra administrațiunii sau folosinței unui lucru comun. În ce privește procesul de trimitere în posesiune dela Tribunalul Ilfov secția II civ. cor.

Având în vedere că din actele prezentate de părți se stabilește în fapt că, în urma cererii reclamantilor, prin jurnalul cu Nr. 2026 din 924 dispunându-se de Tribunalul Ilfov secția II-a c. c. aplicarea sigiliilor asupra averii rămasă pe urma defunctului I. Bolovăneanu, pârâtele Maria Căpitan Rădulescu, în calitate de fiică adoptivă, și Sofia Bolovăneanu, în calitate de le-

gatară a cotației disponibile, prin petițiunea înreg. la Nr. 12083 din 12 Mai 1924, au cerut acelui tribunal ridicarea sigiliilor, ca fiind încuviințate în urma cererii unor persoane care nu aveau calitatea să ceară aplicarea acelei măsuri, neavând nici un drept în succesiune, cum și facerea inventarului fără a cere trimiterea lor în posesiune, cerere care, la 11 Iulie 1924 a fost încuviințată de tribunal.

Că, în urmă prin petițiunea înreg. la Nr. 12497 din 18 Iulie 1924, reclamantii cerând trimiterea lor în posesia averii rămasă pe urma defunctului I. Bolovăneanu, în calitate de rude de sânge și a li se admite în prealabil proba cu martori în dovedirea filiațiunii lor, și cum tribunalul prin jurnalul cu Nr. 12791 din 18 Iulie 1924 admisesse proba cerută delegând pe Supleantul tribunalului cu audierea martorilor, intimătele departe de a cere și dănselor trimiterea lor în posesie, au cerut tribunalului, prin petițiunea înreg. la Nr. 12918 din 28 Iulie 1924, să revină asupra dispozițiilor jurnalului cu Nr. 12791 din 18 Iulie 1924 re-trăgând delegațiunea dată Supleantului tribunalului de a audiă martorii, intimata Maria Căpitan Rădulescu arătând că dânsa fiind moștenitoare sezinară are de drept posesiunea succesiunii din însăș momentul morții defunctului și că orice alt pretins moștenitor trebuie să-și valorifice față de dânsa pretențiunile sale.

Că întrucât prin petițiunea înreg. la Nr. 12083 din 12 Mai 1924 intimata Maria Căpitan Rădulescu, fiică adoptivă a defunctului I. Bolovăneanu, nu a cerut decât ridicarea unei măsuri ce fusese luată de tribunal, — aplicarea sigiliilor, — cerere care i-a fost admisă, iar prin petițiunea înreg. la Nr. 12918 din 28 Iulie 1924 nu numai că nu a cerut tribunalului trimiterea sa în posesie, dar a arătat din contră că dânsa, în calitate de moștenitoare sezinară, pe baza art. 315 combinat cu art. 653 c. civ., aflându-se de drept, prin efectul legii, în posesiunea succesiunii, orice altă persoană care ar pretinde vre-un drept asupra succesiunii urmează să-și valorifice pretențiunile față de dânsa și că este, deci, inutilă proba cu martori admisă reclamantilor în rezolvarea cererii lor de trimitere în posesie, întrucât o asemenea cerere nu ar mai putea fi admisă, nu se poate susține, cum pretind reclamantii, că prin aceste două petițiuni ale pârătei Maria Căpitan Rădulescu ei s'ar găsi cu dânsa în proces asupra proprietății și posesiunii succesiunii, eventualitate, care nu ar putea avea loc, — din moment ce pârâta Maria Căpitan Rădulescu se află în posesiunea succesiunii, — decât atunci când reclamantii pe calea acțiunii în petiție de ereditate ar cere restituirea succesiunii dela pârâtă, cerere care nu există în speță.

Că nici intimata Sofia Bolovăneanu legatară a cotației disponibile nu a cerut prin aceste petițiuni trimiterea sa în posesiune și aceasta pentru că din moment ce există o moștenitoare rezervatară, — intimata Maria Căpitan Rădulescu, — dânsa, potrivit art. 889 c. civ., nu poate cere posesiunea decât de la aceasta, — care nu-i contestă legatul său, — iar nu dela Justiție.

Că nu rămâne, astfel, ca cerere de trimitere în posesie, în dosarul 2767-924 al Tribunalului Ilfov, secția II c. c. decât cererea formulată de reclamantii, cerere care nu poate constitui o bază pentru admiterea unei acțiuni de sechestru judiciar, întrucât, pe de o parte, ea fiind o cerere cu caracter unilateral, fără să existe pretențiuni opuse din partea intimatelor, constituie o cerere grațioasă, iar nu una contencioasă, iar pe de alta că, întrucât asupra succesiunii se găsește deja pusă în posesie, prin efectul legii, intimata Maria Căpitan Rădulescu, tribunalul nu ar mai putea trimite în posesiune pe reclamantii, care se pretind moștenitori cu un titlu mai bun, căci succesiunea are un reprezentant legal, — ori rațiunea trimiterii în posesie a celor ce se pretind moștenitori este ca succesiunile să nu rămână neadministrate, ca posesiunea lor să nu fie în nesiguranță și deci o trimitere în posesie nu mai poate avea loc când în posesiunea succesiunii se găsește deja pus un moștenitor,

fie prin efectul legei, fie prin o intervenție anterioară a justiției, — iar reclamantul dacă vor să intre în posesiunea succesiunii trebuie să întenteze o acțiune în petiție de ereditate contra intimatelor, cerând dela acestea predarea bunurilor care alcătuiesc succesiunea asupra căreia ei pretind că au dreptul, așa în cât cererea de trimiteră în posesie a reclamantilor nici nu ar putea să fie admisă.

Că faptul că reclamantul au obiecțiuni de ridicat cu privire la adopțiunea făcută de defunctul I. Bolovăneanu în persoana intimatelor Maria Căpitan Rădulescu nu ridică autoritatea hotărâreii care a încuviințat-o care, atâta timp cât nu este anulată, își produce toate efectele în vederea cărora a fost pronunțată, deci și cel mai important dintre dănsese, acela de a constata starea civilă de fiică adoptivă a intimatelor, calitate care îi conferă seziua asupra succesiunii adoptatorului său.

În ce privește procesul de anularea adopțiunii făcute de defunctul I. Bolovăneanu în persoana intimatelor Maria Căpitan Rădulescu dela tribunalul Ilfov, secția IV c. c., întrucât el nu poartă asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau mișcător, nici asupra administrației sau folosinței unui lucru comun, ci tinde la anularea unei hotărâri de adopțiune, urmărindu-se schimbarea stărei civile a intimatelor Maria Căpitan Rădulescu de fiică adoptivă a defunctului I. Bolovăneanu, el nu poate servi ca bază la admiterea unei acțiuni de sechestrul judiciar.

În ce privește procesul de anularea testamentului prin care defunctul I. Bolovăneanu instituie ca legatară a cotităței disponibile pe soția sa, intimata Sofia Bolovăneanu, întrucât nu s'a făcut dovada existenței acestui proces care, după cum se recunoaște prin notele depuse de reclamantul, încă nu a fost întentat, el nu mai poate fi luat în discuțiune.

Că întrucât procesele pe care reclamantul își sprijină cererile nu pot servi ca bază la admiterea unei acțiuni de sechestrul judiciar, acțiunea urmează să fie respinsă ca nefondată.

Având în vedere și cererea de cheltuieli de judecată, formulată de pârâte, apreciind le fixează la 1.000 lei, suma pe care reclamantul sunt obligați să o plătească intimatelor.

Pentru aceste motive redactate de d. judecător de ședință Ștefan P. Mihăileanu, respinge acțiunea, etc.

(ss) Ștefan P. Mihăileanu, Raul Mărgăritescu.

TRIBUNALUL PRAHOVA, SECȚIA II

Audiența dela 3 Noembrie 1924

Președinția d-lui AL. GÂNȚOIU, Președinte

Soc. anon. „Spic“ cu Soc. anon. „Terolit“

Sentința Comercială No. 250

Brevet de invențiune. Condițiuni pentru valabilitate. Obiectul brevetării aparține de domeniul public. Cerere de sechestrul. Inadmisibilitate. Art. 1, 3, 9, 11, 23 și 32 din legea brevetelor de invențiune.

1) Art. 1 din legea brevetelor, punând principiul, că orice persoană, care a făcut o invențiune nouă sau a adus o perfecționare la o invențiune deja stabilită, va putea obține drepturi exclusive și temporale de exploatare în România prin acordarea unui brevet de invențiune sau perfecționare, pretinde în mod evident că obiectul brevetului, să aibă caracterul originalității, a unui lucru nou, necunoscut sau neexploatat până în momentul datei legale a brevetului.

2) Întrucât legea prin art. 3 și 9 stabilește pe deoparte că brevetul se acordă fără nici o examinare prealabilă, fără nici o garanție din partea statului, în privința realității și originalității invențiunii și fără prejudiciul drepturilor eventuale ale altora ce se vor crede jigniți, iar pe de altă parte că brevetul își pierde validitatea sa când se va dovedi că obiectul brevetat a fost întrebuițat, pus în lucru sau exploatat efectiv de altul înainte de data legală a brevetului, chiar dacă o acțiune pe cale principală pentru anularea brevetului în conformitate cu disp. art.

23 din lege, nu a fost încă pornită, terțul, a cărui sechestrare se urmărește de brevetat, poate opune acestuia chiar pe calea sechestrului, decăderile rezultând pentru dânsul din neîndeplinirea condițiilor din art. 3 și 9 menționate mai sus, și în consecință să înlăture aplicațiunea sechestrului, și aceasta, cu atât mai mult, cu cât art. 32 din lege, care se ocupă de atare sechestrare, îl lasă cu totul la aprecierea instanței chemată a se pronunța asupra-i.

Reclamanta prin d-nii avocați Vestfried și Letzler, iar pârâta prin d. avocat Cioară.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de Societatea „Spic“ societate anonimă pentru industria chimică, prin petiția înregistrată la No. 36400-924 de a se înființa sechestrul sau de a se pune sub sigiliu, în conformitate cu dispozițiunile art. 32 din legea brevetelor de invenție, produsul de carton asfaltat roșu, contra făcut de către firma „Terolit“ din Ploesti, cu violarea drepturilor ce i le acordă brevetul de invențiune, ce posedă pentru acest fel de produs, specificând că sechestrarea să se aplice pe produsul contrafăcut aflat atât la depozitul fabricii „Terolit“ cât și la magazinele: Cataliu Tepeș, Munteanu et Boroș și I. Constantinescu, la „Sonda Prahovei“, către care pârâful a vândut din acest produs;

Având în vedere și cererea de intervenție făcută de D-l I. Weissberg, prin petiția înreg. la nr. 26.956-924, în calitate de titular al brevetului în discuțiune, cedat Societății anonime „Spic“, și care, arătând că formalitățile prevăzute de lege pentru valabilitatea cedeiunii nu sunt terminate, solicită ca, în cazul când s'ar găsi că din această cauză societatea „Spic“ nu are calitatea să ceară sechestrarea mărfurilor contra făcute, să se dispună înființarea sechestrului prevăzut de art. 32 din legea brevetelor, după cererea sa ca titular al brevetului, atât în interesul său personal, cât și pentru apărarea intereselor reclamantei, cessionara brevetului.

Având în vedere că reclamanta cere să i se încuviințeze sechestrul în schimbul unei cauțiuni pe care se oferă să o depună, în conformitate cu dispozițiile textului citat și pe care o lasă la aprecierea tribunalului, arătând că a făcut reclamație la Parchet în contra pârâtei pentru delictul de contrafacere, prevăzut de art. 27 din legea susmenționată, constituându-se tot deodată și parte civilă pentru prejudiciul încercat;

Având în vedere că, în urma susținerilor părților chemate în instanță în conformitate cu dispozițiunile art. 104 pr. civ., Tribunalul, prin jurnalul No. 9539 din 20 Noembrie 1924, în mod preparator și probator, a încuviințat facerea unei expertize care să constate dacă procedeul întrebuițat de Societatea pârâtă „Terolit“, pentru corelațiunea cartonului asfaltat sechestrat, este identic cu cel brevetat de reclamanta și a admis în același timp proba cu martori cerută de societatea pârâtă ca să dovedească; 1) că procedeul să de corelațiune a cartonului asfaltat, datează cu multă vreme înainte de brevetul de invențiune al societății reclamante, și 2) că chiar modul de oxidare al cartonului asfaltat, așa cum se arată de Societatea reclamantă prin brevetul său, este cu mult înainte de domeniul public.

Având în vedere că expertul G. Illoviici numit de Tribunal, prin actul de expertiză ce a depus la dosar cu petiția înreg. la No. 28196-924, conchide că reclamanta Societatea Spic colorează cartonul asfaltat, întrebuițând procedeul cu cenușe de pirite curată, iar societatea pârâtă Terolit a colorat cartonul asfaltat întrebuițând procedeul cu cenușe de pirite căreia i mai adaoga impurități de materii pămâtoase;

Considerând că din arătările martorilor Bernard Friedman, Gheorghe Crivăț și Ștefan Striparu ascultați de Tribunal sub prestare de jurământ la 27 Octombrie și 3 Noembrie 1924, rezultă că procedeul întrebuițat de societatea pârâtă Terolit, pentru colorațiunea cartonului asfaltat roșie datează în țară de prin anul 1921, iar în străinătate de vreo nouă ani.

Că dar se stabilește în fapt în mod neîndoios că procedeul întrebuintat de societatea pârâtă pentru colorațiunea cartonului asfaltat în discuțiune este de domeniu public cu mult înainte de obținerea brevetului de către societatea reclamantă (care a obținut brevetul în anul 1923).

Considerând că prin art. 1 din legea brevetelor de invențiune se pune principiul, că orice persoană, care a făcut o invențiune nouă sau a adus o perfecționare la o invențiune deja stabilită, va putea obține drepturi exclusive și temporale de exploatare în România, prin acordarea unui brevet de invențiune sau perfecționare; de unde reiese în mod evident că legiuitorul nostru cere, ca obiectul unui brevet să aibă caracterul originalității, a unui lucru nou, necunoscut, sau neexploatat, până în momentul datei legale a brevetului;

Având în vedere că din depunerile martorilor sus citați se dovedește cu prisosință că procedeul brevetat de Dr. Weissberg a fost în domeniul public, fiind întrebuintat de alții cu mult înainte de data legală a brevetului și că Societatea Terold a fabricat acelaș carton asfaltat roșu cu mult înainte de al reclamantei;

Având în vedere că prin art. 3 din citata lege se dispune că orice brevet de invențiune se acordă fără nici o examinare prealabilă, fără nici o garanție din partea statului și fără prejudiciul drepturilor eventuale ale aceloră ce se vor crede jigniți, statul negarantând nici originalitatea și nici realitatea invențiunii; iar prin art. 9 legiuitorul prevede că brevetul își pierde validitatea sa când se va dovedi că obiectul brevetat a fost întrebuintat, pus în lucru, sau exploatat, efectiv de altul în România într'un scop comercial, înainte de data legală a brevetului de invențiune;

Considerând că în speță pârâta, făcând această dovadă în conformitate cu dispozițiunile legii menționate, brevetul societății reclamantă și-a pierdut validitatea sa;

Că deși societatea pârâtă nu a obținut anularea acestui brevet pe calea acțiunii principale prevăzută de art. 23 și urm. din legea sus arătată, nu este mai puțin adevărat că nici o dispozițiune a acestei lege nu împiedică pe pârâtă, să opună, pe cale de excepțiune la acțiunea de sequestrare a reclamantei, decădere, rezultând pentru aceasta din urmă din neobservarea dispozițiilor aliniatului e al art. 9 mai sus citat;

Că, dacă este exact că art. 11 din lege stabilește prin aliniatul său 2, că odată brevetul acordat, nimeni n'are autorizație, fără voia proprietarului brevetului, de a fabrica obiectul invențiunii, de a-l pune în comerț sau a-l pune spre vânzare, — acelaș text, însă, în aliniatul său 4 prevede că numai violațiunea dreptului de brevet făptuită cu știință, constituie un delict și se pedesește ca atare, iar prin art. 32 mai sus citat, se arată în mod clar, că atunci când posesorul brevetului urmărește un delict de contrafacere, cum este cazul în speță, Tribunalul „va putea” după cererea acestuia, să ordone sequestarea sau sigilarea obiectului, sub condițiunea depunerii unei garanții din partea brevetatului;

Considerând dar, că această sequestrare fiind lăsată la aprecierea instanței unde are a fi rezolvată, Tribunalul apreciind în acest caz față cu probele administrate de pârâtă și menționate mai sus, — fără a prejudica fondul acțiunii penale sau al celei civile în despăgubiri permise de reclamantă, și cari rămân a fi rezolvate de instanțele respective, pe temeiul probelor ce se vor administra acolo, de imprincipiați, găsește că nu este locul a se încuviința sequestarea cerută de reclamantă, și în consecință cererea acesteia urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, constatând în acelaș timp că este inutilă a se mai examina chestiunea ridicată de pârâtă prin incident, cu privire la validitatea transmisiunii brevetului dela intervenientul Dr. Weissberg către Societatea „Spic” reclamantă.

Pentru aceste motive, redactate de d. președinte Al. Gânțoiu, Trib. respinge cererea, etc.

(ss) Alex. Gânțoiu, P. Teodoru.

JUDECĂTORIA OCOL. HERȚA-DOROHOI

Audiența dela 3 Iunie 1925

Președinția d-lui TRAIAN R. SCRIBAN, Judecător

Carte de judecată No. 633

Când autorul unui furt, fiind observat lasă obiectul din mână și fuge, iar altul care îl ia, ascunzându-l și însușindu-l, bănuindu-i proveniența, comite o tănuire?

Faptul de a lua și ascunde obiecte pe care le aruncă din fugă autorul unui furt, fiind observat și strigat de oameni, are elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 53 c. p., dacă se constată știința or bănuiala asupra provenienței obiectelor.

Judecata,

Asupra acțiunii penale de față;

Având în vedere actele dela dosar și susținerile reclamantului;

Văzând rechizitorul parchetului Trib. Dorohoi No. 7999-924, prin care se trimite în judecată pe Ilie Ion Robu din com. Buda, pentru că, în timpul nopții, a furat un stup cu albine din grădina reclamantului;

Văzând lucrările dresate de șeful postului jandarmi Buda, declarațiile reclamantului și ale martorilor;

Considerând că, în fapt, se constată următoarele:

Inculpatul Ilie Ion Robu, din com. Buda, jud. Dorohoi, aflându-se la câmp, spre seară, pe când era ocupat cu munca ogorului, zărește un om ducând un știubei de albine în spate, pe care, strigându-l, îl vede cum arunca știubeiul jos și fuge, o ia la goană pe câmpii, tot mai iute, parcă temându-se să nu fie ajuns din urmă;

Ilie Ion Robu, îndreptându-se într-acolo, cercetează, dă de obiectul aruncat, remarcă valoarea lui, bănuiește că e de furat, rotește o privire jur împrejur, apoi ia știubeiul și-l ascunde departe, pe brazdă, acoperindu-l cu iarbă spre a nu-l vedea nimeni, se mai uită, ca vinovat de ceva, în toate părțile, pe urmă, convins că nu l-a văzut nimeni, continuă a-și căuta de treburile sale;

Terminându-și lucrul, ridică știubeiul din locul ascuns îl pune în căruță, pe care-l duce acasă, unde ucide albinele și scoțând recolta de miere, o pune în consumație;

Pe inculpat care a furat știubeiul nu l-a cunoscut, nu s'a interesat de el și nici n'a mai aflat nimeni cine este;

Acesta fiind faptul săvârșit, urmează a se cerceta, ce calificare trebuie să i se dea și dacă e pedepsibil după codul penal român;

Considerând că, faptul nu are elementele cerute de art. 306 c. p., pentru că nu s'a dus Ilie I. Robu la domiciliul reclamantului cu intențiunea de a fura știubeiul, în fapta acestuia lipsesc cele 3 elemente ce se cer pentru existența acestei infracțiuni (*Garraud, Traité de droit pénal fr., ed. II. No. 2087*), nu a comis el sustracțiunea lucrului, ci un altul, rămas necunoscut (*Liszt, II, 127*), prin urmare, dacă nu s'a pus el direct în posesiunea știubeiului, prin luarea lui personal de la proprietar, evident că lipsesc condițiile esențiale delictului de furt;

Considerând că, faptul de a ascunde obiecte pe cari le știi, or le bănuiești că provin dintr'un furt, are elementele infracțiunii prevăzută de art. 53 c. p., în faptul lui Ilie I. Robu, există tănuirea obiectului provenit din furt, deci, urmează a i se aplica sancțiunea acestui delict;

Că, chiar dacă autorul furtului este nedescoperit, tănuirea există, pentru că ea este un delict de sine stătător (*Cas. II, No. 335-95 — Cas. II, No. 1687-915*), fiind suficient ca, tănuitorul să știe că știubeiul provine dintr'o infracțiune (*Cas. II, No. 76-86, B. p. 134*); că, chiar dacă-l găsește știind că e de furat (*Cas. II, 347-98 B. p. 789*), faptul ascunderii se consideră tănuire, nefiind nevoie ca să-l deșie prin remiterea dela autorul furtului, destul că-l posedă cu rea credință, având intențiunea să-și însușească un lucru dobândit printr'o infracțiune (*Garraud, II ed. II 683*);

Că, dacă știa că știubeiul era de furat, există tăinuire; or, modul cum a dat peste el, cum l'a ascuns, declarând singur că bănuia comiterea furtului, nu mai lasă nici o urmă de îndoială, că suntem în fața unei intențiuni vinovate, marcând absența solidarității sociale, care reclama aplicarea unei pedepse;

Că, nu se poate zice că inculpatul a luat știubeiul cu voință, dar fără conștiința sa ilicită (*Tanoviceanu, ed. II, 508. 2*), că n'ar avea intențiune delictuoasă, ci cel mult culpă, pentru că nu trebuie confundat factorul volitiv cu cel intelectual, e destul că a conceput finalitatea unui fapt, ca să existe *animus delinquendi*;

Că, modul cum inculpatul rămas necunoscut a aruncat știubeiul când a auzit că e strigat, nu mai poate permite ideea că în mintea lui Ilie I. Robu era vorba de bănuiala unui furt, ci de convingerea deplină, conștiința completă a unui fapt ilicit, pe care l'a continuat tăinuitorul, prin însușirea lucrului;

Considerând că art. 53 al. I c. p. declară complici pe acei cari, cu buna știință, ascund lucruri provenite dintr'o infracțiune (delict or crimă), iar în al. II dă aceiași calificare faptului aceluia care, cu știință, cumpără, primesc în schimb sau dar, ca să negustorească, să desființeze or să prefacă obiectul; că, în acest din urmă aliniat, se presupune o convență între autor și tăinuitor, pe când în al. I, e destul ca să ascund lucrul a cărui proveniență o știu, chiar fără a cunoaște pe autor, așa cum a făcut Ilie I. Robu, ca art. 53 să devie aplicabil;

Având în vedere că faptul este pe deplin dovedit atât din constatarea șefului de post care a găsit știubeiul la început, cât și din mărturisirea acestuia făcută la primele cercetări;

Pentru aceste motive, condamnă.

TRAIAN R. SCRIBAN
Președintele Ocol. Herța-Dorohoi

NOTA. — Cartea de judecată ce adnotăm se distinge prin o întreită îngrijire: îngrijire în stabilirea faptelor și a principiilor, ca și a chibzuinței judecătorului care a pronunțat-o ca soluțiunea dată să concorde cu principiile aplicate în interesantul caz dedus în judecata sa.

Și nu exagerăm când spunem că este interesant, pentru că în varietatea cazurilor pe care justiția e chemată a le soluționa în materie de furt și tăinuire, cazul înfățișat înaintea judecătorului ocolului Herța prezintă unele nuanțe deosebite care dacă a meritat osteneala acestuia de a le da caracterizarea necesară în drept, merită să rețină și atențiunea comentatorului, cu ajutorul luminelor căruia, deslegările date de jurisprudență pătrund în doctrină spre a o îmbogăți și înfrumuseța.

Obiectul litigiului e un furt săvârșit de un autor rămas nedescoperit și o tăinuire a lucrului sustras, în condițiuni neobișnuite.

Judecătorul, față de împrejurările de fapt, a avut a se preocupa mai întâi de chestiunea dacă, în speță, a existat în adevăr un furt.

Persoana inculpată ca tăinuitor zărește un om dușmănos când în spate un știubei de albine. Strigându-l, aceasta, cum îl vede, aruncă știubeiul și fuge.

Ne găsim în acest caz în fața unui furt?

Pentru ca să existe furt trebuie să existe și un păgubaș, adică delicuentul să-și însușească pe ascuns lucrul altuia. Acest element este stabilit cu destulă precizie.

Ceea ce constituie delictul de furt — doctrina și

jurisprudența e de acord — e sustragerea frauduloasă a lucrului altuia și nici decum deținerea lui, deținerea fiind nu delictul însuși, ci o urmare a lui, iar delictul e complet consumat imediat ce infractorul a deplasat lucrul furat din locul unde se găsea pus de cel îndrept, neatârnat de faptul că a fost transportat sau nu în locul unde infractorul avea intențiunea să-l ducă. V. în acest punct lucrarea noastră, Noul Codice de ședință II ed. 1922 No. 1298, 1303 și 1340.

Luarea într'ascuns al lucrului a fost deasemenea stabilită, pentru că infractorul a fost văzut, numai după ce a consumat delictul. De altfel, clandestinitatea care e o condiție a delictului e admisă în sensul art. 308 c. pen. și există ori de câte ori delicuentul a luat lucrul fără știerea păgubașului, chiar dacă a fost față, e destul să nu fie văzut sau delicuentul să-și închipuie că nu e văzut. V. cele spuse în vol. II No. 1314.

Odată stabilită existența furtului, se ridică chestiunea dacă o persoană poate fi urmărită ca tăinuitor când autorii sustragerii frauduloase rămân nedescoperiți și sunt necunoscuți chiar aceluia care, ulterior, intră în posesiunea lucrului provenit din infracțiune. Nici acest punct nu poate suferi discuție. Potrivit art. 53 c. pen. delictul de tăinuire e de sine stătător. Textul prevede două categorii de tăinuitori: acei cari, cu bună știință ascund în tot sau în parte lucrurile provenite din infracțiune și acei cari le cumpără, le negustoresc, le transformă ori le primesc drept plată sau zălog.

În speță, inculpatul făcea parte din prima categorie; el și-a însușit în ascuns știubeiul cu albine provenit din furt, element cerut și de art. 53 c. pen. pentru tăinuitori, pentru că legiuitorul nu șocotește ca tăinuire posesiunea injustă a lucrului provenit din furt, ci faptul ascunderii lui — dosirea lui — cu bună știință că provine dintr'un delict. V. asupra acestui punct cele susținute de noi în ed. 1908 p. 726.

Puțin importă deci pentru existența delictului de tăinuire împrejurarea că furii au rămas nedescoperiți sau sunt necunoscuți tăinuitorului. În acest sens, jurisprudența constantă a Casației. V. ed. 1922, II No. 1381, 1387, 1388 și ed. 1925 No. 165 și 170.

Chestiunea de a se ști dacă pretinsul tăinuitor a avut cunoștință că lucrul intrat în posesiunea sa provine din o infracțiune constituie o chestiune de apreciere și convingere a judecătorului, deci o chestiune de fapt stabilită și motivată suficient prin cartea de judecată ce adnotăm. Nemotivarea celei de a doua instanță a acestui element, atrage evident, casarea hotărârei, pentru că ea exercită controlul asupra modului cum a judecat prima instanță, iar hotărârea sa trebuie să acopere toate lacunele de care suferă judecata acestuia, ca instanță de apel substituită instanței prime.

Art. 53 cere elementul bunei științe. Când se poate zice că e întrunit acest element? Pentru sta-

bilirea lui trebuie să avem în vedere însuși momentul când se pretinde că infractorul a săvârșit tăinuirea. Acest element e strâns legat de faptul material al însușirii lucrului provenit din furt. Textul art. 53 nu poate suporta altă interpretare.

În sensul nostru s'a pronunțat și Casația care a statuat că pentru existența delictului de tăinuire se cere reaua credință din partea tăinuitorului de la început, adică din momentul când i se dau lucrurile a căror proveniență e delictuoasă. Reaua credință survenită în urmă nu poate avea nici o însemnătate pentru existența acestui delict. (Cas. II, 1585 din 910 „Noul Codice de ședință“ ed. 1922, II, No. 1373).

Această interpretare se aplică infractorilor din ambele categorii de care ne-am ocupat mai sus, deci și în cazul când lucrul furat trece în mâinile unor cumpărători succesivi cari, pe rând, au avut știință că lucrul e de furat. (Cas. II, 858 din 924 „Noul Codice de ședință“ III, 1925 pag. 423 No. 170).

Delictul poate însă să existe și în sarcina numai a unora din aceștia dacă în momentul când au primit lucrul știau că provine din infracțiune. E deci indiferent dacă primul cumpărător n'a avut o asemenea cunoștință.

Un asemenea caz e mult mai rar, pentru că, în practică, lucrurile se petrec de obicei invers.

Speța judecată la ocolul din Herța prezintă o nuanță. Cel inculpat pentru tăinuire n'a primit lucrul din mâna autorului furtului și nici dela alt tăinuitor. Judecătorul constată în fapt că autorul furtului, surprins după comiterea lui, a aruncat știubeiul cu albine și a fugit.

Chiar în acest caz, faptul aceleuia care și-a însușit știubeiul constituie tot o tăinuire, pentru că judecătorul stabilește din împrejurările cauzei că acesta din urmă avea convingerea deplină „a unui fapt ilicit“, iar legea nu cere să existe o conivență între autorul furtului și presupusul tăinuitor.

O singură obiecțiune ridicăm cu privire la modul cum se exprimă cartea de judecată. Nu e suficient ca tăinuitorul să știe că și-a însușit un lucru provenit dintr'un fapt ilicit, ci chiar dintr'o infracțiune, pentru că sunt și fapte ilicite care pot să nu constituie infracțiuni. Art. 53 vizează numai acele fapte ilicite care cad în prevederile legiului penale.

Reese totuși din ultimul considerent al cărții de judecată că judecătorul a avut în considerație faptul ilicit al furtului. O deslușire însă precisă a acestui punct era de dorit.

Judecătorul Scriban, în fixarea principiilor de drept ireproșabile s'a călăuzit de principalii autori de doctrină asupra materiei, ceea ce denotă interesul deosebit ce-l arată în tratarea problemelor juridice și o pricepere aleasă de care a dat dovadă totdeauna în îndeplinirea misiunii sale.

Dacă a înșiră, fără alegere și în mod pedant autori numeroși în darea hotărârilor nu e o probă hotărâtoare de destoinicie, citarea autorilor strict tre-

buitori în documentarea soluțiunilor date contribuie cele mai deseori a întări judecata și a înlesni instanțelor mai înalte puțința de a le controla ori de câte ori simt această necesitate.

E și un mijloc de punere în evidență a valorilor tinere, din care treptat se recrutează și se cuvine a se recruta magistratura superioară.

CORNELIU BOTEZ

Consilier la Înalta Curte de Casație

— A apărut în editura „Curierul Judiciar“ volumul **DESPRE HIPOTECI**, lucrare de mare valoare, datorită d-lui *N. Jak Constantinescu*, consilier la Curtea de apel Galați, autorul operilor: *Despre contractul de locațiune*, *Despre Succesiuni*, *Despre Testamente*, *Servitutea zisă Tour d'Echelle*.

Prețul lei 150.

S'a pus sub presă și va apare în curând :

„**LEGEA ASUPRA TAXELOR DE TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE**“ cu modificările aduse prin legile din 1921, 1923 și 1925, aplicabile în întregul regat.

În concordanță cu legea de procedură pentru accelerarea judecăților din 1925 și în comparație cu legislația ungară, austriacă și rusă. Legile speciale. Doctrina și soluțiunile jurisprudenței (1921-1925).

Adnotată și comentată de CORNELIU BOTEZ, Consilier la Înalta Curte de Casație.

Orice cereri se vor adresa de acum la autor, etc. Nordului 4, tirajul fiind limitat.

A apărut : „**Suplimentul**“ la „**NOUL CODICE DE ȘEDINȚA AL JUDECĂTORULUI DE OCOL**“ de *Corneliu Botez*, cuprinzând modificările aduse în organizarea și competența judecătorilor. Se vinde odată cu vol. I și II. Al se adresa la institutul de editură „Universala Alcahay“ sau la „Curierul Judiciar“.

— Se face cunoscut că în depozitele Ministerului de Justiție se găsesc pentru vânzare 50 exemplare din lucrarea d-lui *Gh. Plopu*, Consilier cu rang de Președinte la Înalta curte de Casație și justiție, intitulată „**PARTI ALESE DIN DREPTUL PRIVAT UNGAR**“.

SOCIET. ANON. „CARTEA ROMÂNEASCA“

Se aduce la cunoștința publică că societatea noastră fiind reprezentanta exclusivă pentru România a tuturor publicațiilor Societății Națiunilor, doritorii se pot adresa la Librăria „Cartea Românească“ din București, Bulev. Academiei 3, pentru orice publicațiune din cele de mai sus.

Se fac de asemenea și abonamente la publicațiunile periodice.

Cataloge la cerere.

D^{ra} PAULINA

Cunoscuta dactilografă din Palatul de Justiție și a mutat Biroul de scris acte cu Mașina vis-a-vis
Str. Șelari, 13 la parter în curte

Rugăm stăruitor pe d-nii abonați din provincie a nu mai aștepta alte invitațiuni, cari sunt costisitoare, sau sosirea în localitate a încasatorilor, și a bine-voi să trimită achitarea abonamentului prin mandat poștal, direct la Ad-ția revistei *Jurisprudența Generală*, București, str. Artei 5, notând pe cotorul mandatului, pentru abonamentul datorat partida No.